

Midnattsropet

Nr 12-14 • 1979 • Arg. 19 • Pris 4:50

Maranata • Du vår Herre kom!

*Dock, natt skall icke förbliva
där nu ångest råder.*

*Det folk som vandrar i mörkret,
skall se ett stort ljus;
ja, över dem som bo i dödsskuggans land
skall ett ljus skina klart.*

Sven Pettersson, åkte till Amerika tänkte tjäna några dollar **MEN BLEV FRÄLST**

Vad var det som gjorde att du kom till frälsning?

— Det skedde genom att Guds ord kom till mig. Det står att Guds ord uppenbarar hjärtats uppsåt och tankar. Jag kom i väldig syndanöd, det var förtvivlan och nöd över min synd. När jag fick inbjudan att komma till Jesus, såg jag min synd och min fattigdom och mitt elände.

Var händet det?

— Det var i Amerika. Jag hade lämnat hemlandet och åkt till Amerika. Jag tänkte att det var bättre utkomst där, och så tänkte jag väl att jag skulle få några dollar med mig hem.

Men när du kom dit, blev det tydligen inte som du hade tänkt dig?

— Nej, men jag blev frälst. Det var mer värdefullt än allt de hade i Amerika. Det hände 1928. Jag kände mig som en förlorad syndare. Jag tänkte att nu måste jag bedja. Jag trodde på Jesus, det trodde jag innan jag blev frälst också.

Så du var troende?

— Ja, jag var troende men inte frälst. Men när jag fick se min synd genom den uppenbarelsen jag fick då, kom stor nöd över mig och jag bad och ropade i min förtvivlan att Jesus skulle frälsa mig.

Du var troende. Kommer du från en troende miljö, så dina föräldrar också var kristna?

— Nej, inte alls.

☐ Katekesinläring

Men hur var det då i den skola som du gick i på den tiden? Hade ni exempelvis någon bibelundervisning?

— Ja, det hade vi. Min barndomstid i skolan är för mig en mycket ljus tid, tycker jag. Jag gick i den där lilla skolan och lärarinnan var troende och frälst också. Hon såg sitt tillfälle att missionera och vittna om sin frälsning bland

Det var under dramatiska omständigheter Sven Pettersson blev frälst som ung man i Amerika. Äventyrlust och behov av pengar för uppehälle drev honom från Sverige. Men det blev inte dollar som Sven i första hand fick utan ett livsavgörande möte med Gud. Sven, 82, bor numera på Latorp. Han intervjuas här av Arne Imsen, ursprungligen för Radio Maranata i Kumla.

barnen. Hon gjorde det på ett mycket effektivt och härligt sätt, som jag satte mycket värde på. Jag älskade min lärarinna därför att hon var troende. Hon läste bibeln för oss och hade timmar i kristendomskunskap och katekesundervisning. Vi fick lära oss bibelord utantill, och sedan förhöordes vi i klassen och betygsattes. Det var ganska jobbigt tyckte man, men på samma gång måste man inlära Guds ord då, och det var ju nyttigt.

Tycker du att det var en rätt metod som din lärarinna då använde?

— Ja, om en sådan undervisning skulle vara i våra skolor, vore det på ett helt annat vis än det är nu.

Förutom att ni läste bibeln, sjöng ni psalmer och hade böner också?

— Ja, vi bad till Gud på morgonen. Först sjöng vi: "Din klara sol går åter opp, jag tackar dig, min Gud. Med kraft och mod och nyfött hopp. Jag höjer bönens ljud".

Så när du drog ut i världen hade du bibeln, katekesundervisning och psalmsverser i bagaget, och när Gud sökte dig vid mogen ålder, visade det sig att vägen till honom inte var så lång.

— Jag tänkte så här, att Gud låter varje människa få sin sökningstid och sitt tillfälle, när hon kan lämna sig åt Gud. Om människan tar vara på det tillfället så är det den rätta tiden.

Nå, när du kom till Amerika, kom det här frälsningsundret att bli din erfarenhet. Blev du döpt i vatten också?

— Ja, jag var med i en biblisk härlig församling en tid och vi hade härligt och underbart och Gud gjorde under. Själur frälstes och döptes i vatten, och andedop och kraftgärningar skedde. Föreståndaren frågade mig en dag: "Är du döpt i vatten?" "Nej", sade jag, "det är jag inte". Då hade jag varit frälst rätt länge. "Ja, vi skall ha dopförrättning nästa söndag, du kan ju bli med då", sade han. Jag tog det mycket allvarligt och studerade min bibel för att se vad det stod om dop. Jag läste då om dopet och blev klar över att jag nog måste göra det.

□ Döpt i röd pyjamas

Hur gick det till då? Du var väl med i en stor fin kyrka med marmordopgrav eller någonting ditåt?

— Nej, det fanns ingenting sådant. Vi hade en enkel lokal en trappa ner under jorden, där vi höll till. Själur lokalen syntes egentligen inte, utan det fanns bara en skylt. "Midnattsmissionen", stod det. Där var man avskild från allt vimmel på gatan. Det hördes ingenting utan det var helt stilla och tyst. Där höll vi till natt efter natt och vi hade härliga möten. Så kom söndagen och det var åtta bröder som var färdiga och skulle

döpas. Dopdräkter fick de ta med sig själva. Jag hade en röd pyjamas.

Vart bar det iväg när ni skulle döpas då?

— Det var en sådan där badinrättning i stan, där alla människor kunde stå och titta på. Det var fullt med folk där.

Hur upplevde du dopet?

— Det var väldigt underbart och härligt, en underbar handling, en helig handling. Sedan vände vi tillbaka till kapellet där vi bad till Gud hela den dagen till kvällen. Dopet skeade på förmiddagen.

□ Kämpade natt efter natt

Men talades det någon gång om nödvändigheten av att bli döpt i den helige Ande?

— Det predikades inte så särskilt mycket om det och jag fick ingen större längtan efter det, men när jag tänkte på det att de talade i tungor, förstod jag att det var något som fattades i mitt liv. Jag måste ju ha det, tänkte jag. Efter det jag kom hem till Sverige blev jag döpt i den helige Ande. Jag fick då kontakt med en bönegrupp med andedöpta människor och de bad och kämpade natt efter natt. Alla skulle komma igenom, var det meningen.

Var inte det typiska för kristen verksamhet då, just bönemöten, bibelstudium och predikan. Det var inte så mycket av förströelse, underhållning och musik?

— Nej, det var frågan om att människor skulle komma igenom till verklig frälsning, dop i vatten och dop i den helige Ande. Det var väldigt nödvändigt att man kom igenom till ett möte med den helige Ande.

Och du blev döpt i den helige Ande och började tala i tungor?

— Ja, och det har förökats mer och mer.

Men Sven, du är ju 82 år nu. Än en gång i livet har du brutit upp och flyttat in i en storfamilj. Varför gjorde du det?

— Jag var så isolerad och borta ifrån verksamheten och Guds barns gemenskap så jag såg det som alldeles nödvändigt att bo tillsammans och ha allting gemensamt som det står i Guds ord. Här trivs jag gott och kan inte tänka mig någon annan levnadsform. Det är livsviktigt för att bli bevarad och överleva som kristen.

Blir det inte då för stimmigt och stökigt och många barn?

— Nej, jag tycker det är intressant och roligt. Även om man är en gammal kristen så behöver man uppmuntran och glädje, vara tillsammans med vänner, få unga vänner och nya erfarenheter. Min bön och längtan är att kunna få vara till välsignelse och glädje på den plats där jag är, och till någon nytta.

forts. från sid 5

BLOMMENHOF . . .

mamma med Joel, nu 9 år, var en av de första som flyttade in. i

— Vad var det som gjorde att du tog ett sånt steg?

— Jag var faktiskt väldigt angelägen om att få flytta dit. Det gällde att bryta upp, det hade jag fått klart för mig genom förkunnelsen. Och så tänkte jag på Joel och ville att han skulle växa upp och fostras i en kristen gemenskap. Ganska snart efter att vi flyttat in i storfamiljen såg jag hur Joel förändrades på ett märkbart sätt.

— Så för barnen betydde Blommenhof väldigt mycket och det är ju med tanke på dem vi valt att bo och leva som vi gör.

Noomi Abna Aissa, var också en av de allra första som flyttade in där tillsammans med sin familj.

— Hur upplevde du tiden på Blommenhof?

— Det är lite svårt att veta hur man skall svara på det. Vi hade just avslutat epoken Johannelund och så kom vi då till Blommenhof. De flesta som flyttade in var nya, d.v.s. utan den erfarenhet vi hade från Johannelund. De kom från olika platser och med olika förväntningar och uppfattningar om storfamilj och hur det skulle vara. Det gjorde väl att det blev ett slags grovarbete i början, innan man kunde underordna sig Ordet och varandra. Och det är ju inte en idyll det handlar om, utan en kamp för att förverkliga ett ideal.

— Och vi måste ju lära oss att LEVA, inte följa lagar och riter, och alla måste få tid på sig att växa in i gemenskapen. Vi är ju väldigt olika och kan inte göra någon mall eller mönster och följa strikt.

— Vi bodde ju inte så länge på Blommenhof, bara åtta månader, men under den tiden såg man ju en utveckling och att det växte fram något underbart i gemenskapen.

Personligen kan jag inte hjälpa att jag tänker på mission i samband med Mose och Noomi, inte bara för att Mose kommer från ett annat land, utan också för att tiden på Blommenhof aktualiserade missionen på ett mera levande och verkligt sätt för mig än tidigare. Det är svårt att riktigt förklara. Låt mig få nämna ETT exempel: Jag tänker på barnen som så ivrigt stod på torget och sålde julsaker för att få medel att kunna skicka till Sierra Leone. Jag fick helt enkelt hopp och tro för en ny missionsgeneration, ett nytt och mera bibliskt sätt att arbeta för att nå människorna.

Och på mer än ett sätt markerar Blommenhof verkligen en milstolpe. Vi såg en början till att förverkliga vad vi

forts. på sid 26

niskoson, JESUS KRISTUS. Det är detta som föranlett Johannes att skapa sin "Kärlekens Höga Visa":

*"Ty så älskade Gud världen
att han utgav sin enfödde son,
på det att var och en som tror på honom
skall icke förgås
utan hava evigt liv."*

Joh. 3:16.

krubban och korset

Krubban och korset blev mänsklig-
hetens mest svårförstådda tecken,
tecken på Guds eviga kärlek. Krubban i
Betlehem blir i förening med korset på
Golgota för evigt:

*"Alla tidsåldrars vändpunkt,
all kärleks höjdpunkt,
all frälsnings utgångspunkt,
all tillbedjans medelpunkt"* (Uhlhorn)

Ja, vem kan fatta undret i krubban
och korset? Djupet i Guds kärlek uppen-
barar i djupaste ringhet och förnedring?
Ingen.

*"När jag det undret fatta vill,
så står min själ av vördnad still.
Jag tillber blott och dunkelt lär,
att gudakärlek evig är"* (Gellert)

Gud själv måste uppenbara det för
oss. Och det gör han när vi faller ner i
tillbedjan vid korsets fot. Då sker för-
vandlingen och vi blir delaktiga av
samma natur som han och får delaktig-
het i den sanna kärleken, Guds kärlek,
Agape.

Hur är detta möjligt?

Av Ernst Höglander

När aposteln Paulus utropar i sin
"kärlekens höga visa" "Störst . . . är
kärleken", så är det "AGAPE", Guds
kärlek han åsyftar. Det är inte en lov-
sång till "Eros", den mänskliga kär-
leken, som ju alltid är mer eller mindre
besmittad av vår begränsning, egoism
eller vårt vinstbegär. Eros hör männi-
skan och världen till. Agape hör den nya
människan till, kristusmänniskan, som
är tagen ut ur världen och redan här och
nu i tiden införsatt i hans rike.

När synden och det onda kom in i
människosläktet så blev allt hos männi-
skan orenat och stört i sitt förhållande
till Skaparen. Agape, den gudomliga

oskuldsfulla kärlek som Gud nedlagt i
människan blev Eros och så började
människan tillbedja sig själv och det
skapade framför Skaparen.

Men Gud själv förblev oförändrad.
Hans kärlek till människan påverkades
icke så att han upphörde att älska
människan. I sin kärlek tog hans sig an
den fallna människan, så att han kunde
ha "fördrag med hennes synder." Utlöftet om en "Säd" som skulle rädda
henne och återinföra henne i Guds full-
komliga kärlek, Agape, lyste genom
årtusendenas mörker. Och "när tiden
var inne" uppenbarade Gud sin kärlek
till människan och skapelsen i en Män-

När Jesus talar till sina lärjungar om
Anden som han skulle sända, så sa han,
att "av mitt skall han taga, och skall för-
kunna det för eder". På pingstdagen
fylldes lärjungarna av Anden och i och
genom den helige Ande fylldes de med
samma kärlek som Kristus ägde. "Se,
huru de älska varandra" sade man om de
första kristna. Det var denna kärlek till
Fadern och till Jesus Kristus och alla de
heliga som bar dem i liv och i död. Det
var denna kärlek som präglade hela
deras tillvaro, icke blott deras "guds-
tjänster" eller särskilda sammankomster.
Hela deras liv blev en enda tjänst för
Gud. Hela veckan var en gudstjänst. Allt

vad de gjorde, gjorde de i Herren Jesu namn. Denna kärlek satte sin prägel på deras sociala mönster så att en utjämnings kunde ske, och "bland dem fanns ingen som led nöd". Guds rike hade tagit synlig gestalt i en skara människor som upplevt korsets förvandlande makt och blivit beklädda med kraft att leva enligt nya rikets lagar.

Det stod alltid klart och levande för dem, att de var tagna ur världen med dess låga och futtiga ideal. Ut ur den värld som genom sin ondska, egoism och kärlekslöshet, vilar under Guds dom. "Han måste nog rensa sin loge". Världen var agnar och själva hade de likt Kristus blivit vetekorn, som måste dö för att kunna bära frukt. Och nog bar de frukt alltid, både genom sitt liv och sitt martyrium.

Men det stod också lika klart för dem, att de var inte endast tagna ut ur någonting, de var tillika införsatta i något nytt och alldeles unikt. Något som icke hörde denna världen till. Det var detta som var hemligheten till deras kraft och deras övernaturliga glädje. De hade sett honom som sagt sig äga "all makt i himmel och på jord". De hade skådat honom i hans förnedring och de hade sett honom som uppstående — besegrande själva döden och dödsriket. Segern var vunnen. Det var garantin att seger även kunde vinnas av dem. Men icke utan kamp och strid. Det fanns varningssignaler uttalade: "Älsken icke världen, ej heller vad som är i världen. Om någon älskar världen, så är Faderns kärlek icke i honom. Ty allt som är i världen, köttets begärelse och ögonens begärelse och högfärd över detta livets goda, det är icke av Fadern, utan av världen. Och världen förgår och dess begärelse, men den som gör Guds vilja, han förbliver evinnerligen."

Först i evigheten har alla varningar och förbud upphört. När vi iklätt oss den nya härlighetskroppen, då har vi blivit honom fullkomligt lika. Detta har varit de kristnas hopp i alla tider och det är vårt hopp. MARANATA, Du vår Herre kom! Jesus kommer tillbaka, såsom en tjuv om natten — överraskande för de flesta. Må vi därför vaka och vara nyktra så vi ej blir kvarlämnade och mister segerkransen och ej får del i den första uppståndelsen. "Amen, kom Herre Jesus!"

Så minns vi Blommenhof:

Här startade Pilgrimsskolan

Storfamiljen flyttar ut. Ulla Näsholm rapporterar.

Blommenhof i Nyköping togs i bruk av storfamiljen 1976.

Nu är det ju så att vi flyttat från Blommenhof i Nyköping. För några veckor sedan invigdes Gärdshyttan, där förbinderlserna för en egen träskofabrik redan är igång och där man nu håller på med lite reparations- och installationsarbeten o.s.v.

— Vad är egentligen skälet till att ni lämnade Blommenhof, efter knappt tre år?

Vi ställer den frågan till Hans Brynte, husfar på Blommenhof och numera bosatt i Stockholm.

— Vi hade önskat förvärva fastigheten, men när vi inte fick det, ansåg vi det bättre att göra en insats någon annanstans. I stället för att betala till kommunen, ville vi låta vår arbetskraft och kapacitet satsas på något av våra egna projekt.

Med glädje och ett stänk av vemod minns jag tiden på Blommenhof. Det är mycket man kommer att tänka på. Främst var det ju skolan, hemundervisningen, som betydde så mycket för oss, och där vi alla var med på ett konstruktivt sätt. Blommenhof hade ju som första storfamilj aktualiserat detta. Det tog senare gestalt i en sommarskola i Malmköping, därefter på olika platser i landet.

Och nog var Blommenhof en pilgrimsskola för mig på flera sätt. Under ett års tid bodde jag där. Några barn att ta ur skolan hade jag inte. Jag var kvinna

och kunde alltså inte kämpa i värnpliktsfrågan. Ja, jag tyckte att jag helt enkelt inte kunde på ett konkret sätt visa var jag stod eller ens kämpa på ett sätt som de ju måste göra som hade barn. De fick ta itu med verkliga problem, ta upp kampen med myndigheter o.s.v. Det var alltså mina mer eller mindre fördomsfulla funderingar i början av tiden där.

Ändå, eller kanske just därför, måste jag säga att Blommenhof betydde väldigt mycket för mig. Särskilt nu, när jag kan se bakåt med lite perspektiv på saker och ting. För nog behövde jag Pilgrimsskolan. Vissa saker fick jag verkligen läsa på och tänka om. Först och främst måste jag lära mig förstå hur vi måste hjälpa och stödja varandra och att skolan faktiskt inte bara är en angelägenhet för kärnfamiljen utan att alla är delaktiga. Att ta del av varandras bekymmer, uppmuntra och verkligen ställa upp för barnen. Och just kontakten med ungdomarna och barnen är ju en mycket stimulerande och positiv upplevelse. Barnen hade den centrala platsen på Blommenhof.

För ganska många människor betydde Blommenhof uppbrott på ett speciellt sätt. Lisbeth Hokkanen ensam

forts. på sid 3

Britt Wallgren undervisar de första pilgrimsskolebarnen.

MAKT- kampen i andevärlden

Arne Imsen, bibelskolan -79

Genom myteri tillvällde sig satan denna region jorden. Nu söker han på jorden skapa ett idealrike för att inför Gud Skaparen bevisa att han är minst lika skicklig som Sonen. Inför furstarna och väldigheterna i himlarymderna vill han visa sin makt och övertyga människorna att han kan bygga upp ett rike som kvalitetsmässigt överglänser allt vad Fadern kan erbjuda — ett rike av tolerans, frihet och härlighet. Man satan lyckades inte . . .

□ Jag skall här försöka klargöra några av de hemligheter jag burit i mitt hjärta med avseende på Jesu försoning. Speciellt vill jag peka på den makt som Jesus Kristus har i tiden genom församlingen. Kanske låter det förbryllande om jag påstår att Jesu makt är begränsad till församlingens område. Om vi tänker på att han samtidigt sagt: "Mig är given all makt i himmelen och på jorden," kan vi tycka att det innebär att vi ger församlingen alldeles för stor betydelse.

Faktum är att Jesus är begränsad till församlingen. I församlingens tidsålder är den verkställande makten i gudomen, den helige Ande, utgjuten för att genom församlingen ta ut ett särskilt folk. Speciellt intressant synes det om vi jämför den makt som Jesus besitter igenom församlingen med den makt som satan har igenom världen. Då får vi klart för oss de rätta proportionerna.

Vilken makt har då satan? Hans främsta ämbete är åklagarens. Som åklagare är hans situation förtvivlad. Hans ämbete har nämligen förlorat sin lagliga kraft. Förutsättningen för hans ämbete är undanröjt. Hans bisittare har nödgats konstatera att all makt har blivit dem fräntagen. Den onda andevärlden är avväpnad sin principiella makt.

Den enda makt, den har är vad människan av ren okunnighet själv givit den onda andevärlden genom att fortfarande ställa sig lojal emot satan.

Vid sitt inträde i världen sade Jesus: "En kropp gjorde du åt mig". Gud behövde en kropp för att Guds vilja skulle uppenbaras. Jesus måste bli människa och fullständigt lydig Gud, för att Guds vilja skulle kunna verkställas genom honom. Nu säger Skriften att på samma sätt skall den avgörande frågan i den nya tidsåldern, som kallas församlingens tidsålder, gälla den nya kroppen.

I Rom. 12:e kapitel läser vi om kroppen som är församlingen. Världen är satans redskap och församlingen är Guds redskap i tiden. Församlingen framställs som en kropp, som i allt, med avseende på natur och väsende står i diametral motsats till världen. I stället för att likbildas med och uppfångas av världen, säger Skriften, att vi är tagna ut ur världen. Det är den principiella skillnaden mellan Guds rike och världen.

□ Satans makt reducerad till tiden

Satans makt är reducerad till tiden. Jesu makt är allomfattande och evig. Jesus säger själv: "Mig är given all makt

i himmelen och på jorden, gån förden-skull ut och gören alla folk till lärjungar."

Jesu makt är given åt honom och ingen kan beröva honom den.

Nu kan det innebära en viss svårighet för oss att riktigt fatta situationen för att vi inte ser Jesu makt som ett uppenbart faktum.

Vi kan läsa i Hebr. 2:6 följande:

"Däremot har någon någonstades betygat och sagt: 'Vad är en människa, att du tänker på henne, eller en människoson, att du låter dig vårda om honom?'

En liten tid lät du honom vara ringare än änglarna, men krönte honom sedan med härlighet och ära och satte honom till Herre över dina händers verk."

Här finns profetiskt uttalat vad som skulle ske med avseende på Jesus Kristus alltifrån hans förnedring till hans upphöjelse.

Det heter vidare:

"Allt lade du under hans fötter, när han underlade honom allting undantog han nämligen intet från att bli honom underlagt — om vi och ännu icke se allting vara honom underlagt."

□ Församlingen med i återerövrandet

Principiellt är hela Guds frälsning klar. Reellt ser vi inte verkningarna helt tydligt för det finns vissa ting som vi inte förstår med avseende på Sonens erövrande av den makt som redan tillhör honom. Det är just i återerövrandet utav förlorade regioner församlingen fått sin stora uppgift att för Jesu räkning ta ut de människor som skall bli Guds egendomsfolk.

Frågan är nu om Jesus verkligen uppstått kroppsligen? Har han det, är frälsningen ett principiellt faktum, och då måste uppståndelsens logiska konsekvenser bli att de som tror på honom, och de som fått samma ande, måste göra samma erfarenheter. Då måste de med nödvändighet uppstå. Detta är den principiella skillnaden mellan församlingen och världen.

I 1 Kor. 15:20 heter det:

"Men nu har Kristus uppstått såsom förstlingen av de avsomnade."

Här möter vi den logiska konsekvensen utav Jesu uppståndelse. Vi ser klart och tydligt markerat en ny epok som innebär ett fullständigt nytt tillstånd för de döda. Här talas nämligen inte längre om förstlingen bland de döda, utan om förstlingen bland de avsomnade.

Rent principiellt har döden inte längre någon makt över dem som tror på Jesus Kristus. De som lämnat den jordiska tillvaron har bara avsomnat.

Att avsomna är att gå till vila efter fullbordad arbetsdag. Men som alla vet, vilar man ju inte under hela det återstående livet. Man vilar för att få kraft att möta en ny morgondag. Då vi har fullbordat vår tjänst i tiden, får vi vid

ingången till evigheten uppleva paradisk vila. Då är vi fria från sorger och bekymmer och får vila intill uppståndelsens morgon.

□ Ingen tid skall givas mer

Nu vet vi att då vi sover tycks allting gå så mycket fortare än då vi är vakna. Den som vilar till uppståndelsen upplever verkligheten av evigheten. För honom blir tusen år som en dag. Jag är helt övertygad om att i uppståndelsens ögonblick, då alla de som gått före oss skall samlas tillsammans med oss, kommer vi att säga: "Men, är vi redan där?"

Paulus kommer också att säga: "Är vi redan där?" Det är resultatet av Andens närvaro. Då Paulus sade: "Vi som är kvar", upplevde han Jesu tillkommelse så nära förestående att han inte ens trodde att han skulle bäddas ner i graven.

Där Anden är, där är samtidigt evigheten. Evigheten spränger både tids- och rumsgränserna och man upplever oändligheten. Där Anden är, finns det inga åldringar. Där är allt evigt ungt. För oss som lever i Andens tidsålder är gränserna inte bara utvidgade utan också sprängda. Vi har redan smakat den tillkommande världens krafter, rent konkret.

Jag tror Paulus kommer att berätta, friskt och levande, om väckelsen i Efesus: "Det var ju i går det hände. Det var ju i förra veckan vi var på Athens torg och undervisade. Och ni skulle varit med när vi var i Filippi och vi blev gisslade. Det är ju inte en månad sedan!"

När tidsgränserna är sprängda, finns inte längre timmar och minuter, dagar och veckor. Det hör tiden till. Därför sägs det också vid tidernas ände då allt är återställt och upprättat: "Ingen tid skall givas mer." Tiden har gått, evigheten har tagit vid. Det är detta församlingen skall avslöja och uppenbara för människorna, så att de inte fastnar i världen och blir offer för satans förförelsekonster.

Låt oss läsa i 1 Kor. 15:21:

"Ty eftersom döden kom genom en människa, så kom ock genom en människa de dödas uppståndelse.

Och såsom i Adam alla dö, så skola ock i Kristus alla göras levande."

□ Tillhör ej jorden Jorden tillhör oss

Jag vill först peka på alla prepositionerna som vi möter här — i Adam och i Kristus. De bestämmer nämligen ursprunget och därmed arten. Det handlar alltså inte om fyrbenta djur utan om släktet Adam.

Har vi fått vår släktskap i KRISTUS, så att vi har fått den nya gemenskapen, då är vi inte jordiska med avseende på bestämning, då är vi himmelska. Då hör vi inte jorden till, utan jorden tillhör

EKUMENIK (grek. oikoumene)

E. är en parasitväxt av släktet "Religiosa romana". E. är till sin art ej besläktad med själva trädet (gr. ecclesia) men antar liknande form och färg. E skiljer sig så väsentligt från både grenar och rotsystem att det till och med för det otränade ögat är lätt urskiljbart. E. uppträder som utväxt till själva stammen, i sällsynta fall på grenarna. Det senare kräver oftast erfarenhet för att upptäckas.

Som parasitväxt hämtar e. sin näring från själva trädet och dess rotsystem. Till skillnad från andra mindre utväxter, som är skadliga för själva trädet, åsamkar e. så allvarlig skada att grenar, stam och rotsystem utarmas. Då e. upptäckes i tid kan radikala åtgärder vidtagas genom en speciellt utforskad avskiljningsteknik varvid själva livskraften räddas.

E. är till färg, form, storlek och doft av annorlunda slag än trädet. För mera detaljerad upplysning hänvisas till Gamla testamentets böcker och Nya testamentets böcker i den heliga Skrift.

Igenkänd och beskriven
av Peter Ögren

oss. Vi hör inte jorden till, ty den ligger under våra fötter. Men jorden hör oss till, på samma sätt som jorden hör Jesus Kristus till och är hans rättmätiga egendom. Jorden är det arv som Fadern har givit Jesus för att Jesus så småningom skall inta det. Vi hör himmelen till och vi gör det i Kristus.

Därmed har vi fått en ny bestämning, en himmelsk bestämning. Därigenom så har vi också fått ett fullständigt nytt medborgarskap med juridiskt ordnade medborgerliga relationer och förhållanden. Vårt medborgarskap vilar på en juridisk grund, som inte ens mörkrets åklagare kan beröva oss.

Jag hör himmelen till. Jorden är bara mitt sommarnöje. Fatta mig rätt. Här är jag bara på resa. Visserligen kan det vara lite besvärligheter på jorden, men det är bara en resa som varar en kort period. Just i den här regionen har allt nämligen blivit kaos genom denna tidsålders Gud, världens furste, eftersom han inte klarar av att hålla ordning på sina skaror.

Satan lider ständiga nederlag och hamnar i ständiga misslyckanden. Han vill ha ett idealrike för att inför Gud Skaparen bevisa att han är minst lika skicklig som Sonen. Han vill visa att han kan skapa ett idealrike för människorna lika mycket som Sonen. Denna region, jorden, som han tillvällat sig genom

myteri, skulle han göra till ett mönsterrike. Så skulle han visa furstarna och väldigheterna i himlarymderna sin makt och övertyga människorna om att han kunde bygga upp ett rike som kvalitetsmässigt överglänste allt vad Fadern kunde erbjuda. Det skulle bli ett rike av tolerans, frihet och härlighet.

□ Satans värld i oordning

Satan lyckades inte. Tvärtom fick han ingen ordning på sina skaror. Den här lilla jorden är uppdelad i maktblock och språkområden, där den ene inte förstår den andre. Jorden är också indelad i olika handelsblock med var sin valuta. Satan har svårigheter med språket och gränserna, fastän han har gjort allt för att få till stånd en enad valuta, ett enda språk och en ny världsordning. Han har ständiga problem med sina kapitalister och socialister och lyckas aldrig med någonting.

Mitt i alltsammans finns också församlingen, som ställer till trassel för honom. Inför hela världen hävdar församlingen frimodigt att Jesus Kristus är Herre, och ignorerar helt alla satans maktanspråk.

Satan har det inte lätt, fastän han

forts. på sid 19

Politiker och styresmän i självrannsakan:

60-talets konsumtionsfilosofi NU DEFINITIVT SLUT

-men var finns det kristna svaret?

Text: Lars O. Andersson

Nu hopar sig problemen, och vårt avsjälade samhälle fylls med missbrukare av olika slag. Millioner lever inom svältkatastrofens gränser. Samtidigt berusar sig väckelsefolket tillsammans med katolska och andra kyrkliga representanter. Nya pingstprofiler träder fram och utlovar erfarenheter av Anden

utan att ens vidröra de praktiska och sociala konsekvenserna.

Vi måste vakna och se dårskapen i detta som sker i kristenheten. Vad är det för kristendom som aldrig står inför rätta som Kristus och apostlarna gjorde?

Det pågår en kamp i Guds rike och för dess medborgare på jorden, en kamp som förmodligen saknar motstycke i historien. Den kampen gäller församlingens *identitet*, bestämmelse och slutuppdrag på jorden. Som kristna måste vi identifiera oss med Huvudet, Kristus, för att sedan under Andens omedelbara ledning föra ut evangelium om individens befrielse och frälsning till samtiden, ett helt igenom gudomligt uppdrag. Då skall vi även få vara med och dela Jesu lidande i uppgörelsen med samhällets krafter, den uppgörelse som begynte med Pilatus inkquisition och det omöjliga rättsfallet Jesus från Nasaret. Det är en process som kommer igen på nytt och på nytt så länge kristna rycker fram och hävdar rätten att få *leva* som pånyttfödda i denna gamla värld.

Det handlar om att bevara dårskapens och korsets evangelium, som Paulus gav allt för att renodla från judisk lagträdedom och högdragen grekisk filosofi. Den erbjöd ju folk betydligt kultiverade och estetiska alternativ.

Vad är kristendom idag!

Vad är kristendom idag på tröskeln till 80-talet? Vad är pånyttfödelse, dop, andeuppfyllelse och efterföljelse? Ja, vad är egentligen protestantism och katolicism idag, när en hel värld står på tå i beundran för Roms nya, kosmopolitiska ledare?

Det är rannsakande frågor som är livsviktiga för maranatafolket och dess tidning Midnattsropet, som nu går in på sin 20:e årgång. Och pris ske Gud, den

senaste tidens händelser visar att vi är på rätt väg. Rättegångarna mot Guds rike fortsätter!

Självrannsakan är ju även ordet som dominerar svensk inrikespolitik just nu. Och tröttkörda valarbetare suckar:

— Vad gjorde vi för fel? Ruelsen vilar tungt över de partier som upplever att de har svikit idealen. Ja, så långt har Sverige avlägsnat sig från de demokratiska idealen att det väckt pinsam internationell uppmärksamhet.

Elitstaten Sverige

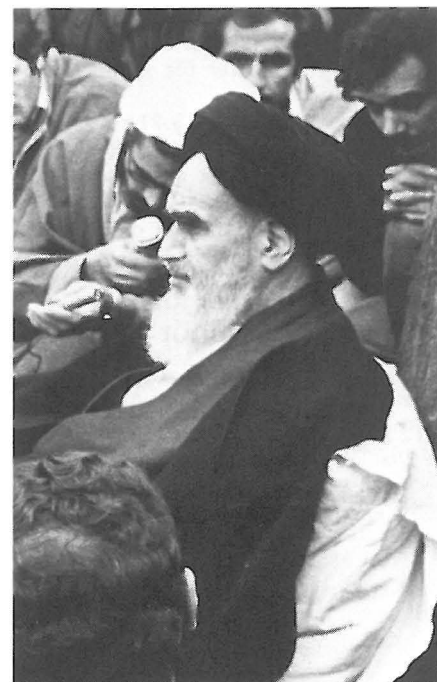
Sällan har väl en nation förbrukat så mycket av sina värden som vi gjorde under 60- och 70-talen. Normerna för själva livet som vårdats och aktats av generationer, skrotades under dessa årtionden av en generation cyniska radikaler.

I stället för folkhem med folkstyre fick vi en statsbyråkrati, ledd av ämbetsmän som hopplöst förälskat sig i *makten*. Det som skapades för att skydda de svaga, växte upp till jättelika centra, som tog hand om olika delar av vårt liv och våra kroppar. SÖ, Socialstyrelsen, AMS, Systemet och så vidare i en okontrollerbar radda av styrelser och nämnder. Och det var väl egentligen på 60-talet som sossarna förlorade valet 1979.

Med i dessa styrelser och nämnder satt, och Gud bevars sitter, rader av slipade frikyrkokristna, som hjälpt till att utmönstra alla irrationella krafter — däribland väckelsekristendomen — ur

elitstaten Sverige. De har verkligen varit med sin tid. Så kommer de också att stå som medbrottslingar när revisionerna kommer.

I Iran härskar Ayatollah Khomeiny som vänt västvärlden ryggen. Idag styrs landet av horribla nationallagar hämtade direkt ur Koranen. Men vem vet att islam hade sin upprinnelse i att en ung man, Muhammed, i protest sökte sig bort från ett föråldrat kyrkosystem.

I Rom residerar påven Johannes Paulus, känd för en charm-offensiv som slagit världen med häpnad. Men romkyrkan är van vid dylikt. I hennes öppna armar har de flesta ideer fått

plats. Men ve och förbannelse har alltid blivit resultatet när kyrkan i Rom fått spela ut sitt innersta väsen — föförelsens makt.

Nu hopas problemen och vårt avsjälade samhälle fylls med missbrukare av olika slag. Samtidigt som väckelsekristendomen får det allt besvärligare bredas utrymmet för fullkomligt horribla krav, som säkerligen kommer att tillgodoses, t.ex. rätten för barnen att skiljas från sina föräldrar, kraven på mänskliga rättigheter för homosexuella, vilket skulle innebära rätt till äktenskap och adoption. Det är inte underligt att omvärlden skakar på huvudet.

Var står Maranata?

Vådorna av en politik som sviker människorna och främst då familjen blir alltså katastrofal. Hur mycket allvarigare blir inte då följderna om vi som församling sviker vår kallelse och säljer vårt salt.

Under alla dessa år har Maranata praktiskt taget ensam stått för det väckelsekristna budskapet tack vare ledare som förstått att rakaste vägen till samhällsförbättring går genom individens frälsning. Detta har inte skett genom mänsklig makt och visdom utan genom en utomordentlig lyhördhet för det Anden uppenbarar och en rakryggad hållning gentemot de krafter som är korsets fiender. Pilgrimsskolorna i

Sverige är ett exempel på vad praktisk kristendom kan uträtta.

När Maranata trädde fram hette det ju att det var en utbrytning ur pingströrelsen. Och eftersom även jag har mina rötter där, upplever jag att det måste till en mycket skarpare uppgörelse med de moderna arvtagarna till pingstväckelsen. Rent konkret ett avståndstagande från denna häpnadsväckande kombination av själviskt njutande i materiellt överflöd och lika själviskt njutande i andliga välsignelser, i en tid när världen vrider sig i vända och vanmakt över orättvisorna och inte ser någon lösning på problemen.

Vi måste göra upp med den kristendom som undanhållit sin samtid de urkristna gemenskapsidealerna, allting gemensamt. Det gäller också dessa som dolt den frid och förnöjsamhet som strålar till oss i Jesu ord på berget: Söken först Guds rike . . . Det är kraften att leva upp till dessa ideal som världen saknar.

Sedan urminnes tid innebär religion upphöjdhet över materiell njutning. Det förkunnade till och med Buddha och Platon. Att detta elementära skall vara så svårt att förstå för andedöpt folk är en gåta. Misstanken gör sig gällande, att folket drabbats av begynnande förstöckelse.

Nya pingstprofiler träder fram

När nu nya pingstprofiler träder fram och utlovar erfarenheter av Anden utan att ens vidröra de praktiska och sociala konsekvenserna, måste vi reagera.

Vad säger Anden till församlingen när millioner lever inom svältkatastrofens gränser? Ja, vad är det för ande som driver de människor som är födda på nytt i enkla missionshus att bygga mångmiljonkyrkor?

Vad är det för kristendom som aldrig står inför rätta så som Kristus och apostlarna gjorde?

Och vidare, vad är det för ande som lockar väckelsefolket att berusa sig tillsammans med katolska eller andra kyrkliga representanter?

Vad är det för ande, och vad heter de som för den vidare? Det vill vi veta därför att vi vill inte till Rom eller Babylon. Vi vill hem. Det gäller evigheten för oss och dem vi utövar inflytande på: Våra barn, grannar och anhöriga.

Vi vill höra vad sanningens Ande säger till församlingarna för att slippa vara med och ge världen ännu ett kyrkosystem.

Det finns i kyrkohistorien många

vänd!

Världen inför 80-talet

”Kan man ryckas Herren till mötes direkt från en lyxtillvaro på jorden?”

forts. från föreg. sida

avskräckande exempel som är värda vår tids uppmärksamhet, därför att de bevisar vad förstöckad kristendom kan ställa till med för generationer framåt.

Hur ofta tänker vi på Islam, som står kristendomen när, geografiskt och tidsmässigt. Den instiftades av en ung, andligt sökande, som i reaktion mot den katolska kyrkan i Nord-Afrika under 600-talet förirrade sig in i sina egna grubblinor. Hans namn var Muhammed mannen som gav arabvärlden dess mörka religion. Och vi vet att ännu idag slavar miljoner människor i Främre Orienten under fullkomligt horribla nationallagar hämtade direkt ur Koranen. Alltsammans hade sin upprinnelse i att en ung man sökte sig bort från ett föräldrat kyrkosystem.

Tomas av Aquino

Ungefär 600 år senare på 1200-talet levde en annan ung intellektuellt rikt utrustad student i södra Italien. Hans kunskaper kom att betyda oerhört mycket för det moderna vetenskapliga tänkandet i Europa och västvärlden, Tomas av Aquino.

1200-talet skakades av två dynamiska och revolutionära rörelser, som båda hämtade sin kraft ur reaktionen mot den intoleranta Romkyrkan. Den ena hade sin utgångspunkt i den nyupptäckte filosofen Aristoteles naturlära. En ny världsbild bröt fram med vidare perspektiv på naturlagarna och universum. Den andra var fattigdomsväckelsen som återupptäckte Bibeln och hänsynslöst trängde sig fram mot urkristendomens tro och livsstil. Mot ecclesia primitiva!

Båda dessa rörelser innehöll nog mycket sprängkraft för att rubba den andliga instängdheten i Medeltidens Europa.

Rom kunde endast med mycken list och vapenmakt återställa ordningen. Den tidskänslige Tomas insåg tidigt bägge rörelsernas betydelse och försökte även förkroppsliga dem båda. Och

denne banbrytande tänkare levde hela livet igenom konsekvent efter det fattigdomsideal han mötte hos tiggarpredikanterna.

— Kristus var i detta livet mycket fattig, hävdade han och många av hans tankar nedtecknades på små papperslappar i brist på ekonomiska medel.

Fattigdomsväckelse i protest mot kyrkan

Historikerna berättar att fattigdomsväckelsen var en ungdomsrörelse som med glödande hänförelse sakte sig fram mot urkristendomens liv och kraft (alltså Apg. 2) i protest mot den kristendom som ekonomiskt och politiskt blivit en kopia av *världen*. De omvandlade (!) sina ägodelar i mission och deras liv kännetecknades av fattigdom, bibelstudium och vandringspredikn. Dessa bröder utgjorde naturligtvis ett främmande element i det dåvarande samhället och utlöste en våldsam reaktion främst från kyrkan som hade sina abbotar och spioner överallt i Europa. Samhällsordningen var hotad och då som nu flaxade inkvitionens spöke upp vid horisonten.

På vissa platser där väckelsen vuxit till rena folkrörelser rensades hela städer. Män och kvinnor, som älskade evangelium, släpades till förhör (inkvition), tortyr och dom. År 1239 — samma år som Tomas mötte väckelsen — lät en av påvens män bränna 180 av dessa syskon samt deras ledare i Syd-Frankrike.

Till sist stod det klart för strategerna i Rom att denna folkrörelse mot urkristendomen endast kunde bemästras om kyrkan ”öppnade” för och — teoretiskt — erkände deras lära. En av dem som lät sig förföras var Tomas av Aquino. Vilka segrar kunde inte ha vunnits om denna kapacitet fått lida och utvecklas med väckelsen. Nu blev han i stället professor i teologi vid Paris universitet. Där skapade han den hissnande syntesen mellan kristen tro och grekisk filosofi, grunden för modern vetenskap och tek-

David du Plessis t.v. tillhör den nya typ av pingstprofiler som gjort sig kända under 70-talet. Hans roll har varit som förmedlare av karismatiska upplevelser till den katolska världen. Inte att omvärdera eller bryta sönder detta omänskliga kyrkliga system. Är det de krafter han representerar som nu skall exploatera den andliga hungern i Europa under 80-talet? På bilden syns du Plessis bli tolkad av Dan Olofsson i Filadelfia-kyrkan, Stockholm. (Foto: Lars O. Andersson).

Västvärlden kan inte överleva utan en kollektiv tro, säger Frankrikes president Giscard d'Estaing. Hans popularitet är grundmurad och över hela Europa hyllas han nu som en förebild för framtidens ledargestalter. Här bärs hans bild av en grek på Athens gator vid en demonstration för Greklands inträde i EG. (Foto: Lars O. Andersson).

nikens förbannelse.

Ve och förbannelse blir alltid resultatet av att kyrkan i Rom ohämmat får spela ut sitt innersta väsen — förförelsens makt.

Maranataropet en utmaning

Mot denna mörka historiska bakgrund lyser Maranataropet *"Utanför lägret — Herren till mötes"*, som ett profetiskt ljus i tiden och vi är förvissade om att det är Anden som genom gåvorna i församlingen inspirerat oss till uppbrottet. Samme Ande kan ju då inte inspirera oss till intåg i kyrkosystemet för att genom kärlek och tolerans vinna dess fångar.

Lika litet tror vi att det är den helige Ande som inspirerar kristenheten till en världslig livsfilosofi med åtta timmars arbete, åtta timmars fritid — och två timmar i veckan för församlingen. Efter andedopserfarenheten på pingstdagen gick de kristna hem och sålde allt vad de ägde. Därmed var det slut på fångenskapen i materialismens bojar, och man levde så endast *för, i* och *på* församlingen. Man samlades dagligen i templet, prisade Gud och stod högt i anseende hos allt folket. Ett annat nytt samhälle växte fram — Guds rike — och det tog en bra stund innan det gamla etablissemanget hann reagera och organisera de första utrotningsförsöken. Men sedan kom rättegångarna slag i slag och skriken "korsfäst, korsfäst" ekade på nytt i Jerusalems gränder.

Tänk att få vara med och ge världen dessa ideal. Och idag när man skördat de bittra frukterna från kunskapens träd ropar en hel värld efter sann tro och sanna föredömen, inte minst politikerna.

"Vi behöver en kollektiv tro!"

Giscard d'Estaigne sade nyligen att västvärlden inte kan överleva utan en kollektiv tro.

— 60-talets stupida konsumtionsfilosofi är definitivt slut. Vi måste föra över vårt överflöd till de svältande massorna. Detta måste bli vår kollektiva tro! sade den nuvarande EG-ledaren.

Det var inte Billy Graham som sade det. Inte David du Plessis och heller inte Yonggi Cho. Det var vare sig Aril Edvardsen eller Stanley Sjöberg. Det var den man som idag leder Europas förenade nationer . . .

Flera andra politiker, bl.a. Olof Palme, har med blodigt allvar understrukt detta *måste*. I detta samstämmiga budskap finns inslag av den kommande "kollektiva tro" som Anti-Krist, jordens sista fredsstiftare, skall tvinga på folken. Det blir en fruktansvärd dag i Europa.

För att undvika att dras med i tidens karismatiska förvillelser måste vi tillbaka

I Sverige går Olof Palme i spetsen för en ny stark av internationell solidaritet präglad politik.

till de förstas kristna tro och se hur de använde sina andliga gåvor.

De första kristna vände världen ryggen

För det första stod det fullständigt klart för dem att de var födda på nytt "till ett nytt väsende i liv". De hade bytt identitet, fått ett nytt medborgarskap, och betraktade hela sin omgivning, samhället, kulturen, religionerna, affärslivet o.s.v., som en del av *världen*, det rike som är på väg mot undergången, och de satte in hela sin kraft på *en* sak: Att rädda individer för ett nytt rike. För evigheten. Denna inställning hade de inte fått i någon av dåtidens skolor eller akademier. De hade mött ett budskap från en annan värld. Och de flesta hade även sett Jesus Kristus själv. De hade hört honom tala, sett honom på berget i samtal med Fadern. De vände sig till den försmörkade massan som levde efter denna tidsälders sätt, åt, sov, arbetade i meningslös cirkel utan att veta om sitt eget sammanhang, utan gemenskap med sin egen skapare. Och livets ord talade de.

Ekumenik var en dödssynd

Och allt detta vet vi tack vare människor som ägde Andens uppenbarelse och Andens olika gåvor. Paulus använde sina gåvor till en hänsynslös kamp emot dem som vände sig till ett annat evangelium, ett evangelium som var mer tilltalande för kultursamhället. (Se inledningen till Korintier- och Galaterbrevet.) För Paulus var ekumenik en dödssynd! En tro, ett dop, en Gud som är allas Fader, var budskapet.

Och det var i kraft av uppenbarelsens gåva uppmaning kom att stå upp och tåga ut ur skökosystemet praktiskt taget

innan det existerade. Han ser jordens framtid, ser människor och demoner i febril verksamhet för att försöka skapa ett nytt paradiset på jorden. Men en röst ger dem beskedet att vänta till dess martyrskanan är fulltalig. Det är den inte i dag. Men den kan vara det i morgon.

Ja, sådana var de första karismatikerna och så förkunnade de. Endast några få levde i ålderdomen. Och vi böjer oss ner inför deras Herre och ber om nåd att få vara trogna.

Vi måste vakna och se dårskapen!

Vi måste vakna och se dårskapen i detta som sker i kristenheten. Tänk efter! Detta som skrevs av apostlarna i polisens arrestlokaler i väntan på rättegången, läses i dag upp i flotta kulturtempel till stor del betalda av staten. Vad säger Anden i dessa församlingar?

Och det är dessa väletablerade frikyrkomedlemmar som rynkar på näsan när polisen slår till emot Maranata. Man skäms och rädd att stöta sig med samhället. Innerst inne är man livrädd om villan och den nya Volvon. Är inte detta ett annat evangelium? Kan man ryckas Herren till mötes direkt från en lyxtillvaro på jorden!? Kan man då se Stefanus, som stenades på Jerusalems gator, i ögonen?

Vi är alla i farozonen, alltid inom räckhåll för den fiende, som vill förföra oss genom synden. Vem som helst kan slumra till i materialismens länstolar. Men aldrig någonsin får vi *kristna* denna slummer. Aldrig får vi heller avsäga oss vårt nya medborgarskap och dess förpliktelser, aldrig backa när polisen anholder oss för att vi är främlingar på denna jorden. Budskapet från hemlandet, som förs fram genom Andens gåvor i församlingen, är det enda som kan bevara oss och påminna oss om vår identitet.

Bibelskolan 1979

Bibelskolans avslutning. Här är ett av de starka kvällsmötena som slutade med att flera sökte sig fram till förbön vad gällde frälsning, förnyelse och ett fördjupat kallelsemedvetande.

”Det var som ett titthål mot himlen”

Text: Ulla Näsholm

Så är det då äntligen bibelskola. Vi har verkligen sett fram emot att få samlas från olika storfamiljer och grupper för att tillsammans uppbyggas, utrustas och uppmuntras av att möta syskonen.

Året har ju varit väldigt händelserikt och många saker har hänt. Saken har gjort att vi växt samman ännu mera och fått oss att förstå att vi i sanning är beroende av varandra. Under de senaste månaderna har många blivit frälsta och en hel del är med oss för första gången i år. Det är underbart att se att människor föds till liv, och att de nu kan få

växa till genom undervisning i bibeln och genom den själavård som församlingsgemenskapen utgör.

Det är fascinerande att se hur församlingen fungerar som ett miniatyrsamhälle. Alla hjälps åt och gör vad man kan. Det är frågan om en gemenskap som är byggd på försoningens grund och med Jesus Kristus som Herre. Nog kan man förstå om vi ibland kan uppfattas som ett irritationsmoment mot stat och samhälle när människor börjar förstå något hur vi lever och arbetar. Det handlar om en egen ekonomi, en egen social

ordning. Och det där med livsleda och ungdomsarbetslöshet har vi inga problem med.

Egen tillverkning av skor är något som vi just skall börja med och från vårt eget bageri har det kommit bröd till bibelskolan. *Gert* har fiskat och på det sättet har vi haft färsk fisk under bibelskolan. Från Gnosjö har man kommit med koppar, glas och bestick, precis sådant som behövdes just nu när vi var så många. Det är såna små saker som gör att man blir glad när man ser hur det fungerar också i de små detaljerna.

Annars har det hänt väldigt mycket här. Vi har fått tag i flera tryckpressar, där vi nu själva kan trycka en del och så småningom också Midnattsropet. *Arne Imsen* och *André Widén* har många nätter stått nere i Klara Toner och försökt få tryckpressarna att fungera. Tålmodigt har Arne plockat sönder pressen i små, små bitar (skruvar och muttrar alltså) och satt ihop den igen tills det faktiskt gått att trycka. Det var alltså fråga om den mindre tryckpressen där vi trycker brev, traktater och småskrifter. Block till bibelskoleeleverna häftades och trycktes sedan av Arne och André som ett tag nästan verkade bo bland tryckpressarna i Klara Toner.

Vardagsliv och arbetsgemenskap

Bibelskolan har varit en mycket praktisk skola där man verkligen fått se hur det fungerar i vardagslivet i arbetsgemenskapen. Varje morgon 8.30 samlades vi till brödsbrytelse och bön och varje dag 12.00 hade Arne Imsen offentliga bibelstudier då han talade om andeuppfyllelsen och ett fungerande böneliv. Därefter vidtog hembesök och möten på torg och varuhus. Några timmar varje förmiddag blev det praktiska lektioner i de olika avdelningarna på Gamla Bro, exempelvis växel, shop, studio, o.s.v. o.s.v.

De flesta radioprogram under bibelskolan har varit direktsända. Genuina väckelsemöten har hållits där de som agerat glömt bort att det var radiosändning. Vi har också fått se människor bli frälsta genom att de lyssnat på budskapet i radion och vi är glada över denna möjlighet vi har att under kanske bara under en kort tid kunna nå människor. Jesus kommer snart och det gör att vi arbetar febrilt för att nå människor.

Gamla Bro har varit sprängfyllt av människor och hur *Ulla Johansson* lyckats hitta ett hörn till alla att sova i är väl närmast en gåta. Det som kanske slår en när man kommer hit är att det finns så väldigt många unga med, barn och yngre ungdomar. Storfamiljerna har helt enkelt flyttat sin undervisning hit och förlagt lektioner på lite andra tider än annars. Man slår ihop de olika grupperna för att så många som möjligt skall kunna vara med. *Anne Marie Andreas-*

son har pusslat och gjort scheman för att få det hela att flyta på bästa sätt.

Husförsamlingsmöten

Några äldre är också med. *Sven Petersson* är 82 år och deltar ivrigt. Han delar ut traktater och tar hand om de yngre på ett vägledande sätt. Under en husförsamling på Gamla Bro avslutade han med att läsa ett bibelord. Uppfordrande läste han om den myckna skörden och om att Gud behöver arbetare. En lovsång och en tillbedjan som nästan skakade huset följde på hans appell och många fick möta Gud till frigörelse och nytt mod. Tillsammans med *Gustaf Larsson* har han gett oss ett föredöme och ett bevis på att frälsningen gör människor aktiva, verksamma och levande.

Det som förstås glädde mest var de nyfrälsta och deras vittnesbörd. I en samling kring bordet slappnade man av och vågade berätta om sig själv och hur man hade det o.s.v. *Anette* som är från Umeå, men nu flyttat till storfamiljen i Forsheda sjöng egna sånger för oss. Det var uppfriskande att höra och också ett vittnesbörd om Guds oerhörda trofasthet. Anettes mamma har varje år kommit till konferenserna i Malmköping och Latorp och nu får hon se hur hennes unga dotter lotsats in i en fungerande

församlingsgemenskap.

Arbetare till skörden, . . . För det är det som gäller nu. Som en frukt av arbetet i Grekland har vi återigen *Vasso Papazissi* ibland oss. *Britten Andersson* och *David Sonesson* har tillsammans med Vasso uppmuntrat och inspirerat oss för mission i trakter som ligger lite längre bort.

Arbetet växer och en helt ny generation vittnen har nu växt upp, sådana som inte kommer med fördomar, ställer krav eller visar skepticism utan med entusiasm och tro går in i det verk som Gud har berett. Inga ord kan täcka vad man känner inför vår nya situation. Vi är verkligen inne i ett nytt, rikt och fruktbarande arbete och vi har påtagligen sett hur Gud inspirerat och hjälpt.

Från Karlstad kom *Tore Eriksson* för att undervisa och lära oss om grafik och visa hur den stora tryckpressen fungerar så att vi också kan komma igång med att trycka MR. Tore samlar en skara ivriga entusiaster omkring sig och berättar, visar och demonstrerar. Vi har nu fått lokal där tryckeriet kan vara och då skall Tore vara med och hjälpa till vid starten. För att lägga kablar och göra elinstallationer kommer *Amos Dahlberg* från Norsjö hit och hjälper till med den saken.

Tillsammans med hela familjen

(utom Lilian som är i Grekland) har Sandy och Amos deltagit under en del av bibelskolan. Det är gripande att se och höra en hel familj som tagit Gud på ett sånt allvar att de fått bli nyckelpersoner på olika områden.

Varje kväll har det varit möten och sammankomster av olika slag. Flera födelsedagsfester, bl.a. en för *Arne Imsen* som passade på att fylla år mitt under bibelskolan. Inför förvånade hotellgäster och grannar stod eleverna en morgon i strilande regn och sjöng och hurrade utanför Arnes fönster. Många roliga saker har hänt, det är kanske för lite utrymme i tidningen för att berätta om allt man mött och som man minns med sådan glädje.

Många lärare

Det är väldigt många som i år undervisat, haft bibelstudier och föredrag. Först och främst då *Arne Imsen* som genom sin inspirerande Kristusförkunnelse "öppnade ett titthål mot himlen", som en av bibelskolans elever uttryckte det. Givetvis talade han om andra lite mera kontroversiella ämnen, drog upp nya riktlinjer för församlingen, men om det återkommer vi.

De allra flesta, ja, faktiskt alla har på ett eller annat sätt talat om offer, tjänande, om att gå den väg som Jesus gått. (Hebr. "en kropp beredde du åt mig . . .") Bl.a. *Stina Fridolfsson* talade på ett engagerande, uppfordrande och fängslande sätt om tjänande. *Hans Brynte* talade om överlåtelse och ställde fram gestalter i bibeln som gått Guds väg och blivit redskap i sin tid. Personligt, vägledande och mycket personligt visade han genom bibelstudiet på en väg också för oss här och nu. *Bo Högländer*, skissade upp den människosyn som genom skola och massmedia härskar på arbetsplatser och överallt annars i samhället. Han talade om vad bibeln säger om vår plats i tillvaron och vad Gud vill med oss.

Romariket som rättsstat och vild-djur var *Mats Janssons* intressanta undervisning. *Ernst Högländer* läste ur Ordspråksboken om vishet och praktisk och evangelisk tjänst.

Många var de som vittnade, sjöng eller hade lektioner och föredrag. Under sista helgen kom också *Jan Egil Hafsahl* från Norge och *Ivar Jonsson* från Norrland som tillsammans med *Per-Arne* och *Christina Imsen*, *Mats Emanuelsson*, *Kjell Hägerman*, *Folke Jakobsson*, *Peter Ögren* och övriga kämpar deltog med lovprisning, sång och vittnesbörd.

Och så förstås *Gunno Andersson* som höll i trådarna och såg till att allt fungerade. Lugnt och pedagogiskt undervisade han i bibelkunskap, hade förhör o.s.v. På lärarens metodiska och grundliga sätt drog han upp frälsningshistorien från skapelsen, tydliggjord med

forts. på sid 24

Dop i Brosalen

SOM ETT FÖRSTA RESULTAT av Radio Maranatas sändningar i Stockholm över närradion döptes en syster till Herren mitt under bibelskolan. Hon hade genom att lyssna till programmen fått längtan att gå Guds väg. Dopet direktsändes över Stockholm och kunde följas av tusentals lyssnare. Radion har visat sig vara ett av de bästa evangelisationsinstrument som funnits. Inte undra på att radiomonopolets (och radiokyrkans) väktare fasat för närradion. Låt oss tacka Gud för närradion och kämpa för dess existens med offer, förböner och genom att göra den känd.

Röster från bibelskolan-79

Mikael Eliasson, 17,

Som att göra värnplikten i Herrens armé

Mikael Eliasson, 17 år, är från Forsheda i Småland och har varit med på sin första bibelskola. Hur upplevde du att vara här?

— Jag tycker att bibelskolan varit betydelsefull och lärorik. Undervisningen är sådan att man aldrig får något liknande någon annanstans. Och gemenskapen var väldigt fin fastän vi var så många.

— Det var genom ett möte som vännerna i Forsheda och Gnosjö hade i Jönköping som jag kom i kontakt med storfamiljen, fortsätter Mikael. Torsdag kväll var det möte och då följde jag med syskonen hem. På fredag borde jag ha gått i skolan, men tog ledigt och var i stället tillsammans med storfamiljen hela dagen. Under helgen skulle det vara konferens och då var jag med. Genom mötet och kontakten med vännerna hade jag fått mycket att tänka på. Det gällde storfamiljen, allting gemensamt. Det var många nya intryck, impulser och tankar jag brottades med och måste ta ställning till. Jag ville ju tjäna Jesus och måste bara få veta på vilket sätt jag borde göra det.

— Under mötet kom det en profetia som bekräftade vad jag kände i mitt inre och jag beslöt att lämna allt eget för att följa Jesus.

Hur uppfattades ditt beslut? Att bara sluta skolan och flytta in i storfamilj?

— Mina föräldrar var positiva och förstod mig., där mötte jag inget hinder. De förstod att jag måste få gå den väg jag kände var riktig för mig.

— Efter konferensen gick jag aldrig tillbaka till skolan. På tisdag gick jag upp och talade med rektorn, som naturligtvis försökte tala mig tillrätta och försöka få mig att inse att jag borde gå kvar i skolan. Jag gick i gymnasiet. Det var ju så viktigt med utbildning, menade han. Och det är klart, men jag har ju funnit en annan väg och ett viktigare mål. Kanske de trodde att det bara var skolleda eller att det var en nyck jag plötsligt fått, men för mig var det Guds väg med mitt liv. En kurator kopplades också in, men jag tog tillfället att förklara för dem varför jag handlade som jag gjorde. Gud gav mig verkligen kraft på ett fantastiskt sätt.

När blev du frälst?

— Jag har växt upp i ett kristet hem och döptes när jag var 13 år. Efter en tid gled jag liksom bort från tron och, ja, jag provade en del annat under den tiden. Men för ett år sedan

mötte jag Jesus på ett radikalt sätt och blev då också andedöpt. Sen ledde Gud mig steg för steg och i april flyttade jag alltså in i storfamiljen i Forsheda.

— Och där har jag hjälpt till i serveringen mest, men också med annat som följer en storfamiljs vardag. Vi har ju radiosändningar i Jönköping, så en del har jag ju kommit i kontakt med radioarbetet och sett betydelsen av det.

Vad skall du göra under den närmaste tiden?

— Nu är det meningen att jag skall vara här en tid. Jag skall lära mig arbetsmomenten i tryckeriet och vara med och trycka Midnattsropet. Jag har redan arbetat en vecka med det efter bibelskolan och satt mig in i en del tekniska problem och lärt mig en del om hur maskinerna fungerar.

— I Forsheda sade man till mig att det är nyttigt och nödvändigt för mig att vara här. Krigsskolan finns i Stockholm, som en broder sa till mig. Och det är rätt. På något sätt är det som att göra lumpen.

I natt har Mikael tillsammans med en annan broder haft några av nattimmarna som sin jourtjänst. Därför är han lite sen idag, eftersom han sovit en stund på förmiddagen. Det finns ju alltid några som vakar över huset, tar emot gäster eller andra som vill samtala personligen eller per telefon, och nu har alltså Mikael haft en sån jour.

Så han hinner också annat än att trycka. Pepparkaksförsäljning, jour, tryckning, ett och annat handtag i kök eller servering är han ju inte heller främmande för. Så nog är det en krigspilgrims- och bibelskola på Gamla Bro. En gemenskap i bön, arbete och studier som är nödvändig för dem som vill vidare på Guds väg. Och till dem hör absolut Mikael, en soldat och kämpe på framryckning.

Susanne Lindberg, 15 år är från Sandviken. I år är det första gången hon är med på bibelskolan.

Hur har du upplevt bibelskolan de här veckorna?

— Jag tycker att det har varit bra. Fast det är mycket att smälta och mycket nytt som kommit fram.

— Men det var väldigt roligt att så många var med, fast det ibland blev lite trångt här.

När blev du frälst, Susanne?

— Jag blev frälst när jag var sex år.

Sex år, hade du någon frälsningsupplevelse då?

— Ja, det hade jag verkligen. Jag fick faktiskt uppleva frälsningen på ett medvetet sätt, fast jag inte var äldre. Det var så här att mamma hade läst en bok för mig. Boken handlade om några barn som var på tältmöte.

— När mamma läst färdigt, sa jag: kan vi inte be en gång till, mamma. Och min mamma bad för mig och jag fick uppleva frälsning. Och det har hållit sedan dess, även om jag naturligtvis haft kriser och nedgångsperioder.

— Döpt blev jag när jag var nio år och redan som åttaåring blev jag andedöpt.

— Jag var väldigt frimodig, särskilt i lågstadiet, och vittnade ofta för mina kompisar om frälsningen. Det blev lite värre när jag kom upp i högre klasser.

Och vittnar frimodigt, det gör Susanne nu också. Just innan jag kom för att prata med henne var det en flicka från ett gymnasium här i stan som var här och intervjuade Susanne. Hon frågade en massa. Det var om frälsning, vad det innebär, hur det är att vara religiös o.s.v. Susanne berättade hur man blev frälst och vittnade om sin tro. Hon talade om att det med att vara religiös och frälst, det är inte samma sak. Samtidigt kunde hon visa på hur vi arbetar här på Gamla Bro, hur alla hjälps åt för att nå människor.

forts. på sid 24

Susanne Lindberg, 15,

Slutade skolan för att hellre börja på Gamla Bro

Sandy Dahlberg, Norsjö:

Vi måste slå vakt om barnen!

Ett gripande vittnesbörd under bibelskolan om Guds trofasthet. På bilden syns Sandy Dahlberg t.v. tillsammans med sin dotter Katrin under mötet i Brosalen.

Vi är så tacksamma att barnen fått komma till församlingen. Även om det kännts svårt när de åkt hemifrån, har man vetat att de kommit med i en församling. Man har liksom blivit löst från det där att de åkt hemifrån. Nu har vi ju fått en storfamilj här hemma i Norsjö i stället.

Gud har slösat nåd över oss som familj. Jag tror att det är verkligt viktigt att barnen blir frälsta i hemmet innan de åker ut i världen. Vi skall slå vakt om barnen. Det som har burit våra barn är förbönerna, farmors förböner och församlingens förböner.

Jag blev själv gripen av en grammo-fonskiva för snart 10 år sedan, då Maranatabudskapet kom till Norsjö. Gunno Andersson var med. Bertha Svensson sjöng: "Sätt mig i brand, Gud, ja, sätt

mig i brand Gud". Jag gick och lyssnade på den där sången. "Ty det finns skaror av dem som är bundna i synden; som är bundna i sjukdom, och de väntar på din kraft".

Sen kom vittnena.

Just i den där meningslösa tiden fick man möta Gud. Man blev fullständigt krossad och gripen. Slakten tyckte väl att man blivit konstig. Men Gud har välsignat oss.

Vi åkte till Skellefteå med barnen på mötena. Barnavårdsnämnden var på oss och menade att vi misskötte hemmet. Alvar var inte gammal. Han låg i bilen och sov och vi kom inte hem förrän mitt i natten.

Barnen blev frälsta undan för undan. Katrin och Sofi var 9 och 11 år när de blev frälsta. De blev så gripna av bud-

skapet om Jesu tillkommelse, så Britt Ness som var evangelist, fick bedja med dem inne i sängkammaren. Sedan har de kommit en efter en. Det är bara Guds nåd.

Jag skall läsa ett ord som jag länge har längtat att läsa och det är ur Apostlagärningarna:

Då lät han hämta ljus och sprang in och föll ner för Paulus och Silas bävande. Därefter förde han ut dem och sade: "I Herrar, vad skall jag göra för att bli frälst?"

De svarade: "Tro på Herren Jesus, så bliver du med ditt hus frälst".

Just de här orden vill jag särskilt hålla fram: "Tro på Herren Jesus, så bliver du med ditt hus frälst."

Guds löften är sanna idag, och vi får gå ut i tro på dem.

Som första och hittills enda stad i Grekland har Korint och dess biskop öppnat för en karismatisk gudstjänst inom den ortodoxa kyrkans ram. Det var grekisk-amerikanske prästen Eusebius Stephanou som stod som initiativtagare. Han har länge klappat på dörren till sitt och kyrkans hemland men intill nu fått nöja sig med att verka bland USA:s 6 miljoner ortodoxa bekvännare.

Det karismatiska mötet hölls i Aposteln Paulusskolans aula och hade samlat ganska mycket folk, däribland två av stadens ortodoxa präster, men även en hel del pingstväänner. Bara det att den grekiska kyrkan öppnade för Fader Eusebius säger nog mer om honom än om kyrkan.

Text och foto: Lars O. Andersson, Korint

När man talar om karismatiker tänker man väl närmast på katoliker, protestanter, pingstväänner m.fl. Mera sällan hör man talas om ortodoxa representanter som vittnar om karismatiska erfarenheter. Detta beror säkerligen på att denna kyrka grundar sig på ofelbarhetsdogmen som förts vidare generation efter generation.

"Den heliga Kyrkan är ofelbar i lärofrågor", skriver en ortodox präst. "Gud kan ju inte motsäga sig själv. Är Kyrkan hans kropp, så följer därmed att hon talar sanning när hon undervisar . . ."

Även om östkyrkan under århundradena lyckats isolera sig i ett slutet teologiskt och liturgiskt system utanför alla ekumeniska och karismatiska vindkast i tiden, finns det i dag orsaker av

Karismatiska väckelsen når ORTODOXA KYRKAN

Amerikansk präst på besök i Grekland vill förnya gudstjänsten

Stående och med upplyfta händer inleds det karismatiska mötet i Aposteln Paulusskolans aula. Fader Stephanou från

Fort Wayne i USA bär reglementsenlig prästdräkt och leder samlingen med en hymn ur den ortodoxa liturgin.

mer politisk natur som ser ut att tvinga ledarna i Konstantinopel att bryta den tusenåriga fiendskapen gentemot Rom — och över huvud taget ändra attityd mot omvärlden.

Kyrkans ledare står naturligtvis inte opåverkade av de politiska enhetsmanifestationerna i Europa. Den är ju nu en gång ett världsligt system, och strax efter Greklands inträde i EG, sade ärkebiskopen av Aten, att nu måste en andlig enhet skapas mellan kyrkorna i Europa i skuggan av den politiska.

Vid en rundresa bland EG-länderna nyligen sade premiärministern Karamanlis, att det är dags att öppna diplomatiska förbindelser med Vatikanstaten. Detta är uttalanden, som bara för något år sedan skulle utlöst en kyrklig proteststorm.

Mot total enhet

Obevekligt vrids nu tiden tillbaks till det historiska vägskalet, där i huvudsak politiska förvecklingar ledde till att Öst-rom fick sitt kyrkosystem, och väst sitt. Fast idag går utvecklingen i motsatt riktning mot total enhet.

I detta stora sammanhang ter sig Fader Stephanou och hans verksamhet som en mycket liten men absolut inte betydelselös kugge. För vad kan vara bättre för politikerna än att få några uppfriskande stänk av den karismatiska välsignelsen mitt i det diplomatiska slitet, i synnerhet om man har att handskas med en konservativ bjässe av den grekisk-ortodoxa kyrkans format.

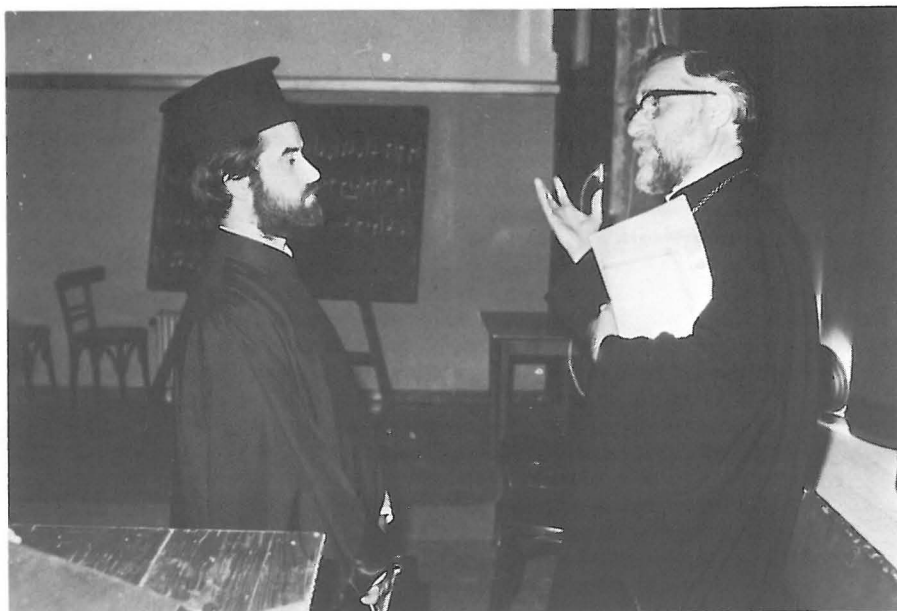
Fader Eusebius har sitt ministerium för Förnyelse i den Ortodoxa Kyrkan, förlagt till Fort Wayne i Indiana. Han är en flitig skribent, ger ut flera böcker om året. Han ger ut tidskriften LOGOS och är dessutom ansvarig för ett karismatiskt TV-magasin som sänds över Chicago varje vecka.

"Allt började med en karismatisk förnyelse för omkring tolv år sedan", berättar Eusebius Stephanou. Det gav honom en ny syn på Kristus, det kristna livet, och tidens allvar. Men det ledde inte till en brytning med kyrkan. Sedan dess har han verkat bland de ortodoxa i diasporan, men målet för verksamheten har naturligtvis varit att blidka ledarna i kyrkans hjärtrakter. Och nu har alltså det första steget tagits. Även om inte biskopen av Korint själv deltog "av hänsyn till de andra stiftet", enligt Eusebius, så upplät man i varje fall lokalerna i den teologiska skolan för mötet.

Massor av korstecken

Fader Eusebius inledde mötet med att bjuda församlingen att stå upp. Man sjöng en hymn ur liturgin och avslutade sången med serier av korstecken. De båda ortodoxa prästerna kunde andas ut.

Fader Stephanou berättade om den

Efter sitt anförande bjuder Fader Stephanou alla som önskar ett vidrörande av Anden att komma fram. En ung ortodox präst är en av dem som kommer fram och Fader Stephanou ber länge för honom.

karismatiska förnyelsen som pågår i kyrkorna i USA men även om händelser i ungdomsvärlden. Han talade om nödvändigheten av att bli född på nytt och vidare om löftet i Joels profetia om Andens utgjutelse över allt kött.

Reglementsenlig prästskrud

Han bar reglementsenlig prästskrud och gjorde ideligen korstecken. Över hela sammankomsten vilade någonting utav den tunga, ödsliga monotoni som är så typisk för den grekiska gudstjänsten. Det var inga segerrapporter, ingen triumf över Kristi återlösning. Inte ens när han i slutet lyfte armarna och proklamerade att Kristi andra tillkommelse är nära och att himmelen nu förbereder sin kyrka för mötet med honom.

Efter sitt anförande bjöd Stephanou alla som önskade ett vidrörande av Anden att komma fram. Hela församlingen reste sig upp. Många var mycket gripna och längtade uppenbarligen efter ett möte med Jesus. De knöbjöde sig fram till prästen. Den knäböjande vid hans fötter och kysste sedvanligt hans händer. Fader Eusebius gjorde korstecknet över de knäfallande och mumlade en bön. De lade fram böneämnen, sina anhöriga, både levande och döda. Även en mycket ung ortodox präst gick i slutet fram och Fader Eusebius bad länge för honom.

Det blev ganska sent innan jag fick tillfälle att ställa några frågor till Stephanou. Det blev ett samtal på väg hem till hans hotell.

— Å, är du från Sverige — hur går det med Andens verk där? frågade den världsvane prästen på klingande amerikanska.

Jag frågade om han någon gång upp-

manar människor att ifrågasätta kyrkan.

— Nej! Varför skulle jag göra det? säger han. Det handlar ju om ORTODOX förnyelse. Jag har samma inställning här som David du Plessis.

— Känner du honom? frågar Stephanou och försöker komma ifrån de principiella teologiska frågorna. Du Plessis, ja, är han inte en underbar människa?

— Vilket dop praktiserar ni? Barn-dop?

— Yes, babies. Men även vuxna.

— Men vi neddoppar dem tre gånger i vattnet. I Faderns, Sonens och den helige Andes namn.

— Vilken syn har ni på bibelns lära om de yttersta tingarna?

— Som jag sade i kyrkan så tror jag att det är mycket sent. Vi lever i de yttersta dagarna.

— Därför förnyar Herren sin kyrka i dessa dagar och förbereder henne för mötet med Honom, säger Stephanou och hugger tag i sin basker som vill fara iväg i den starka blåsten utefter strandpromenaden. Han har bytt till kavaj och basker efter mötet och ser ut som vilken turist som helst.

Betoningen på upplevelse

Det är mycket svårt under samtalet att få något grepp om själva kärnan i den lära han praktiserar. Egentligen är det väl fråga om just den ortodoxa, uråldriga traditionen. Man märker den typiska betoningen på UPPLEVELSE och KÄNSLA, detta lösryckta budskap som är så typiskt för karismatikerna — och även de moderna pingstföreläsarna. Det är omöjligt att länka ihop den helige Andes erfarenhet och gåvorna med tjänande i den kaotiska värld som omger oss alla.

forts. på sid 21

Gert Larsson styr in till hamnen i Halmstad efter en lyckad fisketur. Nu förser han storfamiljerna runt om i landet med nyfångad fisk och gläds över att få tjäna Gud även med sitt vardagliga arbete.

Foto: Peter Ögren

Greps av ungdomarnas kampglädje **Ställde fiskebåten till förfogande**

Text: Maj-Christine Ögren

I somras kunde gästerna som kom och åt på Gnosjö hotell ibland få nyfångad torsk eller rödspätta. Det var storfamiljens egen fiskare Gert Larsson som stod för fångsten. Så medan gästerna satt och åt kunde de se hur fiskaren stod och rensade sina nät från tång och annat skräp som fastnat. En sällsam upplevelse tyckte de flesta för här kunde man verkligen se att fisken var nyfångad! Och under Latorpsveckan kunde konferensdeltagarna också äta av Gerts nyfångade spätta. Vilken förmån att Gud sände en fiskare till oss! För i maj i år flyttade Gert Larsson från Halmstad till storfamiljen som då bodde i Gnosjö. Och det var ett uppbrott som chockade hela hans omgivning. Både släkt och arbetskamrater trodde Gert fått snurren direkt när han efter så pass många år slutade sin anställning på filtfabriken och övergav den materiella välfärden för att leva ett liv i en av Maranata-väckelsens storfamiljer.

Men hur kan det komma sej att man gör ett sådant revolutionerande uppbrott? Överger arbete och "trygghet" för att tillsammans med syskon leva ett liv där man inte vet hur det blir med brödfödan från den ena dagen till den andra.

— Ja, får man höra Guds kallelse så tydligt som jag fick göra då finns det ingen annan väg att gå, säger Gert när jag får en pratstund med honom i vardagsrummet hos storfamiljen i Fors-heda, där han numera bor.

— Ända sedan jag kom i kontakt med Maranata, det var på 60-talet, så har jag väl upplevt att Gud vill något särskilt med ens liv, men det är inte förrän nu jag förstår vad det egentligen handlar om — uppbrott!

Gert arbetade på en filtfabrik i Halmstad när han efter några månaders funderande bestämde sej för att flytta in i storfamilj. Vid sidan av sitt ordinarie arbete på fabriken hade han en fiskebåt som han brukade använda ganska så flitigt. Ja, den har han fortfarande, men just nu är den uppdragen på land för att där möta vintern. Den fiskebåten har verkligen varit till välsignelse under sommaren som gått. Gästerna på Gnosjö hotell och Forshedabaren har ätit nyfångad fisk till verkligt billigt pris.

När man samtalar med Gert så kommer man osökt att tänka på Jesu lär-

jungar. Och det är kanske inte så konstigt. Flera av dem var ju fiskare. Skillnaden är bara att Gert lämnade filtfabriken istället för båten...

Gert är uppvuxen i ett kristet hem. Han fick möta Jesus till frälsning redan vid tio års ålder. När han kom upp i tonåren hade han en intensiv längtan att tjäna Gud, men visste väl inte riktigt hur det skulle gå till. Visst kunde han vittna för arbetskamrater och vänner, men han ville något mera.

Inspirerades av storfamiljen

— Man upplevde det ganska meningslöst att stå och arbeta i fabriker när man egentligen ville fara ut och berätta för människor att Jesus kommer snart, säger han. Man gick på möten, men det var ju inte mycket mer. En frisk fläkt var det ju förstås att möta Maranata-väckelsen. Jag åkte moped de tolv milerna mellan Ljungby, där jag bodde, och Jönköping där Maranata hade möte. Det var något som lockade. Jag upplevde att Jesus var där, allt var spontant och äkta. Jag tillhörde ju pingströrelsen, men efter att ha kommit i kontakt med Maranata så var det svårt, ja, omöjligt att stanna i det sammanhanget. Drag vidare, manade Gud. Men det som är ännu underbarare är att det inte slutade där, med härliga

möten, utan att vi fått gå in i något ännu djupare, nämligen storfamiljen och egendomsgemenskapen.

Gert berättar hur han i ett möte i Värnamo drabbades så hårt av Guds röst att han förstod att nu eller aldrig måste han bryta upp. Efter tre månader var uppbrottet ett faktum. Men hur var det egentligen i början? Han hade ju levt ganska många år ensam . . .

— Det gick förvånansvärt bra. Man flöt in i gemenskapen. Jag glömmer t.ex. aldrig första gången jag kom till storfamiljen i Forsheda. De hade nyligen flyttat dit och vi fikade där efter ett möte. Man mötte sådan innerlighet och kärlek som jag aldrig mött tidigare. Och det möttes man även av när man flyttat in i gemenskapen. Visst möter man problem och svårigheter, men inte alls några oöverstigliga hinder. Innan kunde man rasa ihop riktigt ordentligt. Men det händer inte nu. Det finns alltid någon som kan hjälpa en och stödja en. För mej är gemenskapen viktigast i storfamiljen. Det fungerar verkligen.

— Och tänk att få tjäna Gud när man arbetar. Att verkligen få så ut evangelium vid alla vatten. Just nu säljer jag pepparkakor eftersom båten ligger på land. Man får verkligen rika tillfällen att tala med människor.

Samhället passiviserar oss

— Gud har verkligen givit mej en vision. Den är nästan omöjlig att förklara. Men jag ser målet i fjärran. Målet för församlingen här i tiden. Hur vi ska fungera och arbeta. Vi har bara börjat, men jag tror Gud ska hjälpa oss så vi kommer framåt på den väg Han visat oss. Ger vi människorna i den här tiden ett livsalternativ så ska vi också få vara med och rycka loss människor. Det har vi ju redan fått uppleva i Gnosjö t.ex.

— För mig är gemenskapen viktigast i storfamiljen, säger Gert. Och Gert har också fått vara med om att förkroppsliga en av grundtankarna i evangeliet — i frälsningen ingår också ett nytt socialt liv.

Människor lever i en falsk trygghet som sover ned dem. Samhället passiviserar individen och gör henne handlingsförlamad istället för att inspirera. Ta bara bidragssystemet. Från början var tanken riktig och god, men nu har det urartat. Nu är det inte de fattiga det gäller i det här välfärdslandet.

Gert menar att frälsning inte bara innebär att man får andlig kontakt med Gud. Han menar att den sociala delen av livet också blir förvandlat om Gud får gripa in. Och han ger flera exempel från bibeln. Den rike unge mannen som gick bedrövad från Jesus därför att han inte kunde skiljas från sina ägodelar. Eller lärjungarna som fick överge sina näringskällor, fisket, för att följa Jesus.

Och så berättar han hur han efter så många år för första gången har fått se hur Gud kan hjälpa de sina rent praktiskt.

— Förut hade man ju allt. Tryggheten hade man i jobbet och lägenheten. Inte behövde man Guds hjälp vad det gällde den rent praktiska sidan av livet. Men man fick ju heller aldrig uppleva Guds trofasthet. Nu får man prova Gud och se om Han verkligen står vid sina löften. Och det har han gjort.

Så kan vi inte låta bli att fråga Gert om han befann sej bland dem som var med och demonstrerade på systembolaget i Gislaved och som omhändertogs av polisen.

— Jo, visst var jag med. Många tycker det är fel att handla så här, det är jag medveten om. Men jag kan inte låta bli att ställa mej upp och ropa ut Guds ord där det verkligen behövs. Mörkret faller över människorna och vi måste tala om vad de håller på med. Där har vi ett oerhört ansvar. ORDET måste fram. Det finns inget som heter att vi inte kan gå dit. Och det finns inget som heter tillstånd. Jesus har kallat oss gå dit Han bjuder oss och då är det bara att lyda.

forts. från sid 7

MAKTKAMPEN . . .

målmedvetet arbetar på att genom den organiserade härsmakten få ordning på människorna. Ett annat problem återstår också för honom. Det är det faktum att han har så kort tid på sig. Människor lever bara en generation och är sedan borta. Satan kan inte ge någon liv utan måste verka målmedvetet så länge människorna är på jorden i tiden. När människan sedan gått ur tiden har han ingenting att säga till om. Vid evighetens inträde är han reducerad till intet. Då är Jesus Kristus konung. När människan har lämnat jorden efter ett antal år får satan börja om på nytt med en ny generation.

Satan har dessutom ingen plats dit han kan ta sina trogna. Bara jorden finns för honom. Han skulle gärna vilja få en plats dit han kunde församla sina trogna, utbilda dem och göra dem till elitskaror för att bygga upp sitt rike. Men för det har han ingen plats.

Det största problemet för satan är att han för strid emot en konung, som är evighetens konung. Denne konung, Jesus Kristus, verkar desutom på det sättet att när striden blir för intensiv på jorden plockar han hem sina trogna och församlar dem till sig.

I realiteten begränsas satans maktsfär oupphörligen, och blir mindre och mindre. Den inskränks med avseende på räckvidd, djup och framtid. Men Jesu konungarike, utvidgas hela tiden.

Rätt vad det är så drar Gud på slöjan och vi får blicka in i evigheten. Då kan vi se att Guds rike består av millioner evigt unga. De står och sjunger Mose och Lammets sång. De bär inget spår av förgänglighet, synd eller sjukdom. De är evigt friska, förnyade och sköna.

Här är satans stora problem. Han kan inte bygga upp ett förblivande rike, därför att han själv lider av dödens begränsning. Hans egna redskap måste lämnas honom, då de kanske är som starkast.

Det kommer visserligen nya generationer, men de är underkastade samma begränsningar.

Gud är inte begränsad till den här regionen. Han tar sina trogna hem till sin himmel. Där samlar han dem till den stora uppgörelsens dag, då Jesus Kristus kommer med alla sina heliga. Den möjligheten saknar satan därför att han är begränsad till tid och rum. Jesus äger dock en makt som inte förminskas utan ständigt utvidgas. Det är därför församlingen inte får låta sig duperas utav den skenmakt som satan representerar. Världen är bara satans organisation och hans mästerliga försök att imitera Guds rike.

forts. på sid 23

— Här känner man att man behövs. Det finns alltid något att göra för var och en.

Den som säger så är Irene Karlsson, som för ungefär ett halvår sedan slutade sitt arbete som förskollärare i Köping. Hon ville något mer än mötesliv och kyrkobesök, och nu är hon här för att dela villkoren med den alltmer växande skara som förstår att Jesus kommer snart och att det gäller att arbeta för att på allt sätt vinna människor för Kristus.

— I en frikyrkoförsamling är det ju så att om någon blir frälst, någon som inte kan spela sjunga eller vara med som ungdomsledare, ja då återstår bara att vara med i mötena. Visst kan man ibland delta med bön och vittnesbörd, men det blir ändå en ganska passiv roll man har.

Här är mer än mötesgemenskap

— Här i församlingen kan alla vara med och göra en insats på olika områden. Det är faktiskt väldigt stimulerande och man känner sig tillfredsställd och glad över att man behövs. Förut saknade jag arbetsgemenskapen med andra troende.

Reaktionerna var blandade över det steg Irene tog. Många varnade, andra ruskade på huvudet. En pastor, som haft bibelstudieveckor, vilka Irene varit med på yttrade lite bestört:

”Nog förstod jag att Irene ville något mer — men att behöva gå till Maranata!”

Och det kan man ju tycka. Finns det då verkligen inga andra som vill ha en kontinuerlig vardagsgemenskap och som förstår betydelsen av att tillsammans arbeta för att nå människor så att de kan se och förstå att vi tror på att Jesus snart kommer tillbaka . . .

Irene har varit engagerad i en frikyrkoförsamling som barneevangelist. Hon har varit ungdomsledare, haft barntimmar o.s.v.

När blev du frälst och hur kom du i kontakt med Maranata?

— Jag blev frälst när jag var 11 år och döpt några år senare. Jag blev andedöpt också och har varit med i församlingen sedan jag döptes.

— Maranata — ja, egentligen var det genom Bertil och Ingegerd Fredriksson som jag 1974 och 1975 kom att vara med på några möten under konferensen i Malmköping.

Allt vändes upp och ner

— Men det var 1976, då jag fortfarande arbetade som barneevangelist i Köping då jag först var med tre hela dagar under Malmköpingskonferensen. Det var intensivt, laddade bibelstudier.

— Jag tyckte att allt jag höll på med var fel och jag undrade över vad jag egentligen sysslade med. Inte kunde jag sova på nätterna, utan jag låg vaken och funderade på vad jag hört i bibelstudi-

Irene Karlsson

Foto: Hans Brynte

Storfamiljen BILDAR FRONT mot egoismen

Text: Ulla Näsholm

Irene Karlsson har nyligen brutit upp, flyttat in i en storfamilj och börjat arbeta på evangelisationscentret Gamla Bro i Stockholm. Det räckte inte med enbart mötesliv, förstod Irene, när hon såg storfamiljsmedlemmarnas arbete för människors frälsning. Nu känner hon själv speciell tacksamhet över just storfamiljen.

erna. Allt vändes upp och ner, alla begrepp liksom rasade ihop.

— Jag minns att jag talade med Ernst Höglander och berättade hur jag upplevde det och att det var väldigt jobbigt. Till min förvåning utbrast han bara: "Tack och lov!" Han verkade inte alls förstå vilken kris jag var inne i, eller i varje fall såg han det som något väldigt positivt.

— Tiden gick och i påskas åkte jag till Stockholm för att vara med på konferensen. Då hade jag verkligen beslutat mig för att ta reda på vad som var rätt och vad som var fel. Jag hade bett att Gud skulle visa mig och leda mig på rätt väg.

— Jag hade ju varit på många möten och tyckte att förkunnelsen var riktig, men ändå var jag väldigt undrande. I tidningarna hade jag ju läst en hel del negativt, och man hade också många olika synpunkter på Maranata som man delgav mig. Men nu ville jag själv få visshet och bilda mig en uppfattning om vad som var sant.

— Genom att lyssna till predikan förstod jag att det var rätt väg. På långfredag beslutade jag mig för att bryta upp. Det handlar ju om att få visshet och sedan våga bryta med det som binder.

— Många gånger jämförde jag vännerna i Maranata med andra kristna. Det som slog mig var, att man i Maranata satsade helt, man hängav sig åt det man trodde på.

— Speciellet kommer jag ihåg en gång i Malmköping då jag kom i samspråk med Per-Arne och då nämnde att jag varit på Öland och haft semester. Där har jag varit också, sa Per-Arne då. Han hade varit där och sålt skivor och kassetter. Jag skämdes när han berättade det. Jag och mina systrar hade badat och solat och inte haft så mycket tanke på evangelisation.

Nu har du ju flyttat hit och under en tid bött rätt provisoriskt, vi är för tillfället trångbodda i Stockholm.

Storfamiljen front mot egoismen

Hur upplever du detta, vad innebär storfamiljen för dig?

— Jag har ganska lätt att anpassa mig, är uppväxt bland sju syskon. Det är ju en stor familj och jag är van vid att ha många omkring mig. När jag så fick lägenhet och bodde för mig själv kände jag mig så egoistisk. För mig är det viktigt med gemenskapen med syskonen. Man får inte så mycket tid att tänka på sig själv, blir inte för bekväm och tanklös inför andras behov. Det är väldigt nyttigt att leva som vi gör, tror jag.

— Gemenskapen utgör också en trygghet, man stöder varandra.

Du har ju arbetat som förskollärare, har konflikten med fackföreningen gällt dig?

— Jag har ju alltid varit med i facket.

Det skulle man ju bara vara och jag tänkte väl inte särskilt på det. Men i Malmköping under en konferens fick jag klart för mig vad det handlade om. När jag sedan började förvärvsarbeta igen skulle jag se hur länge det gick att arbeta utanför fackföreningen.

— Först hade jag ett vikariat och det gick bra. När det sen blev dags att förlänga det, fick en annan med färre tjänsteår vikariatet. Hon fick det därför att hon var med i facket.

— Man förklarade också för mig att det är ju så att vi i första hand hjälper dem som är med i facket. De skulle i första hand få arbete.

Då såg jag och upplevde hur det var. Det är ju hemskt att man inte skall kunna få arbete ändå. Man känner hela tiden trycket att vara med i fackföreningen.

Tyckte du att du kunde påverka barnen på något sätt genom ditt arbete i samhället?

— Det är ju ganska svårt. Man är ju flera personer som arbetar på barndaghem. På mitt senaste arbete var jag ensam troende bland personalen och alla skulle ha möjlighet att påverka arbets-situationen — det skall ju numera vara demokrati på arbetsplatserna. Möjligen kan det vara litet lättare på en deltids-förskola där man är ensam förskollärare.

Starkt intryck av arbetsgemenskapen

— Under en vecka bodde jag på Blommenhof, där jag hälsade på hos familjen Fredriksson. Då såg jag hur man arbetade, dels med skolarbetet, hushållsgöromålen och allt annat, hur man delade upp arbetet och hjälptes åt. På mig gjorde det ett väldigt intryck måste jag säga.

— Då förstod jag att det skulle vara bättre att stå utanför och satsa helhjärtat på något man tror på.

Nu arbetar Irene här på Gamla Bro i olika uppgifter. Hon har varit i Pilgrimsboden, serveringen och Pilgrimshem, ja, överallt finns det uppgifter för den som är villig att hjälpa till.

Just nu står Irene i Pilgrimsboden och berättar för några kunder om när-radion, hur man får in den, vilka programtider det är o.s.v. Det finns många tillfällen till evangelisation på Gamla Bro om man tar vara på tillfäl-lena.

Nu är det ju bibelskola och många är samlade i Stockholm. Vad önskar du inför framtiden?

— Vad jag mest önskar är att mina släktingar och vänner som inte är frälsta, skall få uppleva frälsning i Jesus Kristus och att de som är frälsta skulle följa Jesus till 100%, även om det innebär offer, lidande och smärta.

— Jag tror att vi får svårare tider och jag vill leva i Guds vilja på ett sånt sätt att flera skall nås av frälsningens budskap.

forts. från sid 17

ORTODOXA KYRKAN

Dessutom undervärderas den personliga rollen i omvändelsen, individens uppvaknande inför sin situation och det personliga erbjudandet från Kristus om pånyttfödelse, efterföljelse och tjänst. Detta är ingenting annat än den gamla ludna katolicismen, läran om den objektiva nåden, fast tillämpad på den helige Ande och gåvorna som dessa präster stoppar i folket, precis som man i årtusenden stoppat oblaten i munnen på de okunniga och underdåniga massorna.

Med tanke på den aningslöshet och längtan dessa karismatiker möter överallt måste detta räknas som en av de största faror som församlingen mött under historien. Förutom andedopsläran har man nu även erövrat och förvrängt sanningen om Jesu andra tillkommelse. Nästa steg blir de politiska och religiösa manifestationer Uppenbarelseboken förutsagt, när en rusig värld skall hylla sin messias. Men det är kyrkan som hela tiden tillhänder VINET, och sanningsförklarar de mest förnuftsvidriga doktriner.

Men den karismatiska utmaningen måste även stämma oss till självkritik. Var finns vi när behovets barn ropar efter sanningen och frälsningen? Varför förstär inte vi att Jesu andra tillkommelse och nådatidens avslutning är lika katastrofal för fransmannen, greken, italienaren och ryssen? Vi måste ställa oss frågan om vilka krafter som skall exploatera den andliga hungern i Europa nu inför 80-talet.

Vårt hopp står till ett Maranatabudskap som har tagit synlig gestalt i en ny generation kristna, där en ny livsstil utanför alla normala kalkyler möjliggör fullständigt nya missionsinsatser. Vi tror att det är dags att människor även utanför vårt lands gränser skall få del av uppbrottssignalerna och som fria individer tåga Herren till mötes, ut ur alla de system och den byråkrati som är satans redskap för att registrera och fänga skapelsens krona i TIDEN.

☐ TV har mer och mer övertagit kyrkornas uppgift som förmedlare av Guds ord till människorna. Det visar en aktuell undersökning bland engelsmän om deras religiösa uppfattningar. Tre fjärdedelar av befolkningen ber och säger sig ha lärt sig mer om Jesus genom TV än i kyrkorna. Samfundsledningarna kan alltså inte längre utöva samma inflytande på människorna som tidigare och styra dem i den riktning de anser viktig. Frågan är vem som i framtiden kommer att bestämma människornas religiösa värderingar. Skall det bli TV-bolagen i kommersialismens eller TV-monopolen i statens tjänst?

att ge sitt liv för syskonen

Av Hans Brynte

Jag har tänkt på Jesu död och vad Jesu död har gett oss. Det är tack vare Jesu död som vi lever idag och som hela världen skall återupprättas. I Rom. 5:8 säger Paulus något väldigt förunderligt: "Men Gud bevisar sin kärlek till oss däri att Kristus dog för oss medan vi ännu voro syndare . . ." Gud bevisade sin kärlek till människosläktet genom att offra sin Son medan vi ännu var syndare!

Därför säger bibeln också så här:

— Förundren eder icke, mina bröder, om världen hatar eder. Vi veta att vi hava övergått från döden till livet, ty vi älska bröderna. Den som icke älskar han förbliver i döden.

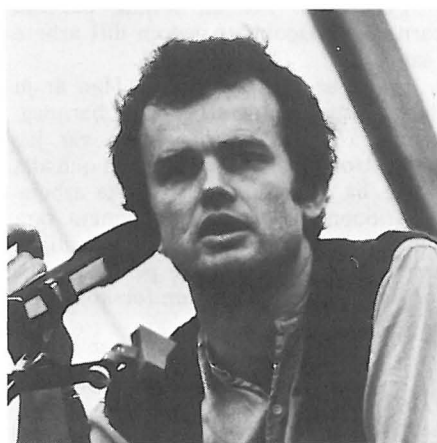
— Var och en som hatar sin broder, han är en mandräpare, och I veten, att ingen mandräpare har evigt liv förbli-vande i sig. Därav att han gav sitt liv för oss hava vi lärt känna kärleken: så äro ock vi pliktiga att giva våra liv för bröderna.

— Men om någon har denna världens goda och tillsluter sitt hjärta för sin broder, när han ser honom lida nöd, huru kan då Guds kärlek förbli i honom? Kära barn, låtom oss älska, icke med ord eller med tungan, utan i gärning och i sanning.

I Hebréerbrevet talas det också om detta försoningsoffer:

— Ty omöjligt är, att tjurars och bockars blod skulle kunna borttaga synder. Därför säger han vid sitt inträde i världen: "Slaktoffer och spisoffer begärde du icke, men en kropp beredde du åt mig, i brännoffer och syndoffer fann du icke behag. Då sade jag: "Se jag kommer — i bokrullen är skrivet om mig — för att göra din vilja, o, Gud!"

— Sedan han först har sagt: "Slakt-offer och spisoffer, brännoffer och syndoffer begärde du icke, och i sådana fann du icke behag" och dock frambäras de efter lagen — säger han vidare: "Se, jag kommer för att göra din vilja." Så

tager han bort det förra för att sätta det andra i stället.

— Och i kraft av denna "vilja", hava vi blivit helgade, därigenom att Jesu Kristi "kropp" en gång för alla blivit offrad och alla andra präster stå dag efter dag i sin tjänst och frambära gång på gång enahanda offer, som dock aldrig kunna borttaga synder: men sedan denne har framburit ett enda offer för synderna, sitter han för beständigt på Guds högra sida och väntar nu allenast på att "hans fiender skola bli lagda honom till en fotapall."

— Ty med ett enda offer har han för beständigt fullkomnat dem som bli va helgade. Härom vittnar jämväl den helige Ande för oss. Ty sedan Herren hade sagt: "Detta är det förbund som jag skall sluta med dem i kommande dagar", säger han: "Jag skall lägga mina lagar i deras hjärtan, och i deras sinnen skall jag skriva dem:" och vidare: "De-ras synder och deras orättfärdiga gärningar skall jag aldrig mer komma ihåg."

— Men där förlåtelse för dessa är given, där behövs icke mer något offer för synd. (Hebr. 10:4-18)

Om det är någonting som vi männi-skor vill dra oss undan, så är det döden. Det är mänskligt, alla vill vi spara oss. Men ändå lär bibeln att det är genom

döden vi vinner livet. Gud förkunnar för oss att Jesu död var en död en gång för alla för oss allesammans och därigenom vinner hela människosläktet frälsning. "Var och en som åkallar Herrens namn, han skall varda frälst . . ."

På samma sätt har han också sagt så här: "Lärjungen är icke förmer än Mä-staren." Och han fortsätter: "Därför är ock vi pliktiga att giva våra liv för bröderna."

"Vi veta, och det är det märkliga, att "vi hava övergått från döden till livet." Och hur kan vi veta det? "Ty vi älska bröderna. Den som icke älskar han för-bliver i döden." Så läser vi vidare: "Därav att han gav sitt liv hava vi lärt känna kärleken och så är ock vi pliktiga att giva våra liv för bröderna."

Jag tycker att det är fruktansvärt ska-kande. I samma kapitel i Hebréerbrevet heter det nämligen:

— Så låtom oss med uppriktiga hjär-tan gå fram i full trosvisshet, bestänkta till våra hjärtan och därigenom renade från ett ont samvete och till kroppen tvagna med rent vatten.

— Låtom oss oryggligt hålla fast vid hoppets bekännelse, ty han som har givit oss löftet, han är trofast. Och låtom oss akta på varandra för att upp-liva varandra till kärlek och goda gärningar.

— Låtom oss icke övergiva vår för-samlingsgemenskap, såsom somliga hava för sed, utan må vi förmana varandra — detta så mycket mer som I sen, huru "dagen" nalkas. (Hebr. 10:22-25.)

Jag tycker det är fantastiskt det här ordet som vi har fått. Att ge livet för syskonen innebär att älska och förmana varandra och att satsa sig själv för gemenskapen. Vi dömer inte, utan pre-dikar Kristus för varandra.

Om det här får ske, då vet jag att det kommer att föranleda stora saker. När du och jag ger vårt liv för varandra, då

kommer Gud att handla. På samma sätt som Gud handlade genom Jesus, så kommer han att handla genom dig och mig. När du och jag är villiga att ge vårt liv för församlingen, när vi är villiga att ge vårt liv för varandra, då kommer Gud att förmena det, och på så sätt går Guds verk vidare.

Genom det enda offer som Gud gav, så bringar han försoning, och genom den försoningen kan vi med frimodighet leva ut det här ordet. Det kanske slutar med förskräckelse, som andra människor tänker och ser det. De ser inte detta fantastiska, att när vi ger vårt liv, då vinner vi evighetsfrukter, det som är gudomligt och evigt. Ger vi inte vårt liv, då förstör vi och bryter ner Guds verk. Vi förskingrar. Därför uppmanar oss Gud att hålla oss tillsammans och inte överge vår församlingssamfund utan hålla oss tillsammans och förmana och älska varandra, så att vi kommer framåt.

— Dömen icke på det att I icke mån bli dömda, ty med den dom varmed I dömen, skolen I bli dömda, och med det mått, som I mäten med, skall ock mätas åt eder. Matt. 7:1-2.

Vi ska inte döma varandra, för vi står med skuld allesammans, och så uppmanar Gud oss att ge vårt liv. Vilket budskap! Det kommer att gå segrande fram, därför att det här Ordet och den här kärleken finns inte i världen. Världen kan aldrig representera den här kärleken. Den kan inte ens komma i närheten av detta. I världen handlar det om att vinna i varje fas. Vinna politiska strider, vinna ekonomiska framgångar, vinna personliga framgångar och karriär. Men om du och jag älskar Jesus, då ger vi vårt liv för människorna, och på det viset går försoningen vidare. Vi älskar varandra fram till korset, och när människorna ser det, blir de gripna och måste säga: "Tänk, de trodde i alla fall på denne Mästare!" Och så ser de denna kärlek gå vidare.

Jag tror att det är den här kärleken som har frälst människorna genom tiderna. Det var den här kärleken som gjorde att de frivilligt lät sig läggas på sträckbänk i hopp om en så mycket bättre uppståndelse. Det handlar om ett rike som icke är av denna världen.

Jag tror att det är den här kärleken som har fört fram reformationer och väckelserörelser som har varit. Det är den här kärleken, passionen att hejdlöst ge sig ut för Ordet och ge sitt liv för syskonen, som har fört Guds verk framåt i alla tider.

När detta upprättas då VET jag, att Guds rike får framgång och människor kommer till tro på Gud. De ser fragment av det himmelska, av denna gudomliga kvalitet. Det är inget som vi kan klara av i oss själva, men när vi får se Jesus, då går det!

forts. från sid 19

MAKTKAMPEN . . .

I 1 Kor. 15:23 sägs det så här: "Men var och en i sin ordning: Kristus såsom förstlingen, därefter, vid Kristi tillkommelse, de som höra honom till."

Här ser vi åter att Jesus framställs såsom förstlingen. Här ser vi den logiska konsekvensen utav uppståndelsen. Vi går hem, inte som andeväsen, utan som förhärsligade kroppar. Om detta är sanning, är frälsningens totalitet ett faktum.

Då återstår det bara en sak och det är att verkställa det straff som Gud har bestämt skall drabba satan och hans välde. Då kommer Guds vrede över denna region och över denna världens furste och hans lojala skaror. På samma sätt som dessa skaror har varit ett med satan med avseende på ande och avsikt, kommer de också att drabbas av samma slutliga straff. De kommer att kastas i avgrunden och i den sjö som brinner med eld och svavel.

Avgrunden är inte satans region. Han vill under inga förhållanden dit. Han vill vara kvar som furste i sina regioner som han ryckt åt sig. Men han skall detroniseras, avsättas, utkastas och nerkastas.

Satan och hans härskarors väg går från de högsta höjder — Lucifer, morgonrodnadens son — neråt till de lägsta djup. Församlingen går med Jesus från de lägsta djup till de högsta höjder, ända upp till Faderns sköte.

Efter församlingens uppräckande till himmelen församlas så den stora skaran till den stora högtiden, som är den första högtiden i himmelen. När vi som då är med har fått vara ordnar och kronor, skall andarna och furstarna i himmelen förvånas då de ser den skönhet som strålar ut.

Så skall vi utrustas för att återvända till jorden. Då kommer inte Jesus ridande på en åsna till Jerusalem, med tolv fiskare från Galliléen, som under sin förnedringstid. Då kommer han med hela härskaror, ridande på den vita hästen. In i tiden igen, återvänder han, med makt och ära.

Nu är församlingen hemma. Sonen har intagit sin maktställning i evigheten, och har med sig sin drottning. Det är församlingen, bruden, som skall sammanvigas med honom. Det är denna brudskara som skall åtfölja honom till jorden, då han själv kommer ridande på den vita hästen. Han har en mantel doppad i blod, och han kallas Guds Son. Vi skall så komma farande tillbaka till jorden och skall få vara med om en förunderlig rensningsaktion på jorden då Jesus sätter sina fötter på Oljeberget, och Oljeberget delar sig i två delar. Då har vi kommit för att upprätta hans rike.

När Israel får se församlingen, det folk som är taget ur hedningaskarorna, skall Israel krossas och tillintetgöras. Då skall man se den man har stungit, och på en enda dag skall hela Israel frälsas. Jesus hyllas som Messias. Då äger den slutliga uppfyllelsen av Joels profetia rum. Folket blir döpt i den helige Ande. Därmed börjar det nya riket, och Jerusalem blir åter jordens medelpunkt. Där skall Jesus utöva sitt konungliga välde, som skall sträcka sig ut över hela jorden.

När Jesus inleder sin rensningsaktion på jorden, skall först satan arresteras och bindas för tusen år. Då detta sker, är ondskan borta, och det kommer att märkas i hela skapelsen. Då är det slut med miljöförstörelsen. Då kommer lamm att leka tillsammans med lejon, och ingen kommer att skada varandra. Det är slut på fiendtligheterna. Sabbatsåret på jorden har inträffat och Jesus Kristus är konung. Vilken dag det skall bli!

Satan har ingen reträttplats

Det är detta satan till varje pris vill förhindra. Därför arbetar han febrilt för att bygga upp ett annat rike. Men han kan inte, för han kan inte alstra liv. Han kan bara deformera det Gud har skapat och imitera Guds verk. Han har heller ingen plats dit han kan församla sina skaror. När döden är ett faktum har han förlorat greppet över dem.

I 1 Kor. 15:24 heter det:

"Därefter kommer änden, då han överlämnar riket åt Gud Fadern sedan han från andevärldens alla furstar och alla väldigheter och makter har tagit all deras makt. Han måste regera till dess han har lagt alla sina fiender under sina fötter."

Han måste regera! Nu regerar han i höjden! Snart skall vi regera med honom i ett fridsrike när fienderna är besegrade.

"Sist av hans fiender bliver ock döden berövad all sin makt, ty allt har han lagt under sina fötter. När det heter att allt är honom underlagt, då är uppenbarligen den undantagen som har lagt allt under honom."

När sedan makterna är fullständigt besegrade, skall Sonen själv giva sig under den som har lagt allt under honom. Då skall Gud bli allt i alla.

Vilket framtidsperspektiv! Vår uppgift är att genom den helige Ande ta ut ett Guds egendomsfolk, ett andligt prästerskap. Gud har tagit oss ut ur världen för att vi skall tjäna honom.

Satan förstod inte att himmelen skulle kunna lösa problemet med döden. Han trodde att han kunde sitta säkert. Han hade döden i sitt våld och hade nycklarna till dödsriket. Han menade sig vara suverän. De skaror som hade gått ur tiden hade han under sitt insegel. Enda förutsättningen för att dödsrikets makt skulle upphävas var att Sonen också där upprättade sin tron.

forts. på sid 24

forts. från sid 23

MAKTKAMPEN

Satan kände till Gamla testamentets förebilder, och såg dess begränsningar. Han var medveten om att kalvars och oxars blod endast hade begränsad verkan. Han såg också att prästerna dog. De kom in i en funktion som de efter några år måste lämna. Det fanns ingen präst som kunde bli kvar i sin tjänst. Det största och underbaraste ämbetet avbröts med ämbetsinnehavarens egen död.

"Och medan de förra prästerna hava måst bli flera, därför att de igenom döden hindrades att förbli i sin tjänst, har däremot denne ett oförgängligt prästadöme, eftersom han förbliver till evig tid."

För att offren skulle få beständig verkan måste det sättas in en präst som inte skildes från sitt ämbete genom döden, utan en som vunnit seger över döden och kunde bli kvar i sin tjänst till evig tid. En sådan präst kunde inte komma in i den tjänsten genom någon jordisk förordning eller genom något släktförhållande. En sådan präst måste sättas dit efter Melkisedeks sätt, en som står utan begynnelse och ände och inte kunde skiljas från sina prästerliga funktioner genom döden. Där såg inte satan någon lösning.

Då sände Gud sin Son in i släktet. Satan hade ingen aning om vad det skulle leda till. Himmelen höll andan i förskräckelse, då Fadern tillät Sonen fara ner till det område den fallne Lucifer, hans ärkefiende, var furste. Änglarna kunde heller inte förstå att Fadern ville sända sin Son ut på ett sådant missionsuppdrag som de menade skulle misslyckas. Gud lät Sonen gå in i en människokropp, födas som en människa för att träda in i världen och i allt fullborda Guds vilja.

Då kroppsligheten var upprättad i Jesu rättfärdighet var givet för världens synder, rämnade förlåten och Jesus

Kristus gick in i den eviga världen med sitt eget blod som han bar fram i höjden. Detta blod godkändes som absolut rent och fritt från all besmittelse.

Satan stod som paralyserad

Satan stod som paralyserad och förskräckt åskådare. Själv var han nerkastad från tronehimlen. Han hade redan förlorat sin plats i den högsta härligheten och fick nöja sig med lufthimlen där han fortfarande upprätthöll sina maktpositioner. Men så i ett enda ögonblick inträffade någonting mycket märkligt. Från jorden kom det syndare som fick träda ända fram till nådens tron och börja bedja i Jesu namn, och Fadern sände änglar till jorden som tjänsteandar för dem.

Med stor förskräckelse konstaterade satan att människorna fullständigt förvandlades. Dem som han tidigare hade i sitt grepp förlorade han plötsligt. Dem som han piskat, gisslat och genom fruktan för döden bundit med trældom, trädde plötsligt fram som dödens besegrare och lovade Gud. Fadern lät sin helige Ande ta sin boning i dessa människor, och förklarade därmed att de var söner på samma grund som Jesus Kristus var hans Son. De var födda, och inte adopterade.

Satan kunde inte förstå detta. Människorna började tala i tungor och prisa Gud, de började t.o.m. driva ut de onda andarna och sjukdomsmakterna.

Det blev en fruktansvärd maktförskjutning, då Jesus Kristus delegerade sin makt till sin församling. Det blev kraft bakom hans anspråk därför att hans ämbete inte kunde avbrytas igenom döden. Han hade inte fått sitt ämbete genom mänskligt släktskap utan i kraft av evigt liv och myndighet från höjden. Därför hade han också makt på jorden och i evigheten, och kunde också slutfrälsa sin församling.

Skriften säger: "Genom den vederböda han själv har utstått skall han se frukt och varda mättad."

Låt oss prisa Jesus för att vi har kommit in i denna tjänst och detta tillstånd under hans konungadöme som omfattar allt.

forts. från sid 13

BIBELSKOLAN

årtal och jämförelser.

Torbjörn Helmner var ordningsman och har också genom sin erfarenhet kunnat visa och berätta om en del praktiska konsekvenser när man vill proklamera budskapet för alla människor man möter.

Och nog är det roligt att också i det praktiska arbetet samlas kring syskonen och ta del av deras erfarenheter. I ett militärgrönt tält på gården har Hans ställt upp ett slags provisorisk verkstad och som vanligt ser man de yngre bröderna samlas kring Hans för att lära sig handskas med teknisk utrustning, svetsa, snickra o.s.v.

I serveringens pyttelilla kök har Monica Andersson på sitt varmhjärtade och optimistiska sätt fått det att flyta ganska friktionsfritt också när köket blev ett myller av stojande, stökiga, glada elever som vid mattiderna skulle hämta mat, fylla på o.s.v.

Listan skulle bli väldigt lång om vi skulle nämna allt som sagts och gjorts under dessa veckor. Men en sak måste poängteras igen och det är missionen. Genom våra missionärer har vi ju på ett vardagsriktigt sätt hört om vad mission är, hur man arbetar, allt för att människor skall få del av samma frälsning som vi har. När *Mose* tillsammans med *Noomi, Britta, Per-Arne och Christina* gjorde en resa till Tunisien så träffade de i Holland på kristna syskon som också lever i storfamilj. Och nu under bibelskolan kom två bröder därifrån och gästade oss. På ett enkelt sätt vittnade de om Jesus både i möteslokalen och genom att ta del och hjälpa till i det praktiska arbetet.

Det är spännande att vara med! Härförande att se och förstå hur Gud arbetar och hur han leder sin församling och enskilda människor. En ny tid har kommit. En ny generation som fostrats i krig, är födda i väckelsen och som nu har tagit ett steg på överlåtelsens väg och som i fortsättningen går in för att lyda Gud mer än människor. Vi kan bara enkelt säga: TACK GODE GUD FÖR BIBELSKOLAN 1979!

forts. från sid 15 SUSANNE

— I Sandviken finns också en maranatafamilj, Lisa och Signar Wikström, och genom dem kom mamma och jag med på sommarkonferensen i Latorp 1978.

— Jag tyckte att mötena var härliga, men det där med skola, storfamilj och sådant som togs upp, det förstod jag inte mycket av, eller tyckte inte att det hörde dit liksom.

— Men under ett möte i Gävle blev det något helt annat. Jag mötte budskapet på ett nytt sätt. Jag minns att Arne Imsen predikade över ämnet: "Vad skulle du göra om du hade tre timmar kvar att leva?"

— I alla fall upplevde jag att jag måste bryta upp på något sätt och jag lämnade skolan. Mina föräldrar blev litet betänksamma men förstod att jag menade allvar och så flyttade jag till storfamiljen i Bromma där jag nu bor.

— Det var ingen som talade med mig eller försökte påverka mig, jag upplevde bara att jag måste handla på det här sättet.

— Nu arbetar jag på Gamla Bro. Ibland, som idag, i serveringen eller på Pilgrims hem och Pilgrimsboden.

— Förut arbetade jag i söndagsskolan där jag hade hand om de minsta barnen, och här har jag många tillfällen att vara tillsammans med barn, eftersom maranatafamiljerna ju har många barn.

— Mitt enda mål är att vinna människor för Jesus och få vara med honom.

Följ med i

Midnattsropet

1980

□ Midnattsropet har genom goda medarbetare fått allt större resurser att täcka upp och bevaka de stora ämnesområden, som är aktuella ur väckelsekristen synvinkel. Det är områden som måste intressera var-

je allvarligt sökande människa. Många har kommit till insikt om att det måste till en helomvändning för att över huvud taget överleva med sin mänskliga värdighet i behåll.

Detta kommer i Midnattsropet:

□ EUROPA håller på att få tillbaka sin forna betydelse i världspolitiken. EG, valet till europaparlamentet, oljekrisen och den militära situationen idag är tecken på en ny tid. Bibeln har redan förutsagt vad som skall hända och varnat oss. Genom våra egna medarbetare kan vi nu på ort och ställe följa utvecklingen och kommentera den utifrån biblens egna ord.

□ DE BIBLISKA SAMHÄLLSFRÅGORNA är det därför omöjligt att gå förbi. Vi har definitivt brutit upp för att skapa ett bibliskt idealsamhälle. Det var i församlingen Gud ville att även våra lekamliga behov skulle bli täckta. Våra krafter skulle inte användas för att bygga vidare på det babelstorn mänskligheten är i full färd med. Utvecklingen i storfamiljen, Pilgrims-skolan och närradion blir alltjämt viktiga fält att rapportera från.

□ EKUMENIKEN har fått nya strukturer. Vaksamheten har släppt och människor ur de mest skilda läger finner varandra och förvånas. Karismer och politik är lika självklara. Vi kommer att följa vad som händer mer intensivt. Det finns frågor som måste belysas. Vilka värderingar gör sig gällande i den nya ekumeniken? Var hör de tongivande människorna hemma? Vad står de för, och vad vill de?

□ ARNE IMSEN kommer även i fortsättningen att kunna läsas i ledarartiklar, bibelstudier och predikningar.

□ FÖR ÖVRIGT kommer som vanligt vittnesbörd, frälsningsvägledning, debattartiklar, nytt och kort mm.

Var med och stöd Midnattsropet!

PRENUMERERA

Helår	45:–
Halvår	23:–
Kvartal	12:–

BLI KOMMISSIONÄR

- Tag hem minst 5 ex av varje nummer och sprid till vänner och bekanta.
- Reducerat pris.

SÄND IN ARTIKLAR

- Redaktionen tar tacksamt emot vittnesbörd, dikter, insändare, debattartiklar mm.

MIDNATTSROPET • Box 344, 101 24 Stockholm • Tel. 08/23 52 30

forts. från sid 3

BLOMMENHOF

hört i förkunnelsen i flera år. Som den förste av de äldre vännerna vågade Sven Pettersson också ta steget och flytta in i den glada, livliga familjen. Det var ett enormt stöd och en väldig trygghet för oss att ha Sven i gemenskapen.

Jag tror att Blommenhof så småningom blev ett ideal och ett föredöme för andra storfamiljer. Och vad Blommenhof betytt för mig och många andra, för väckelsen och Guds rikets framgång, det kan man inte mäta, försöka förklara eller förstå. Vi kan bara tacka Gud för vad som hänt där. En sträcka eller bit av vägen är nu avslutad och vi får gå in i nya uppgifter på andra områden och platser.

Nytt år 1980!

Prenumerera

NU!

TRYCKKOSTNADERNA av Midnattsropet har stigit med rasande fart, och vi har inte klarat av våra kostnadsramar. Snart har vi inget val. Vi måste helt enkelt trycka själva. Vi räknar med en övergångstid under ett år, då det kommer att även fortsättningsvis vara svårt hålla tider för utgivningen. Den här övergångstiden har redan varit alltför lång, men vi hoppas på fortsatt förståelse och stöd från våra läsare till att bygga ut vårt tryckeri.

TILL SIST ett par förslag till hur Du konkret och omedelbart kan hjälpa oss. Betala in prenumerationsavgiften för 1980! Den är fortfarande 45:-/år. Det underlättar väsentligt förberedelsearbetet för kommande nummer.

Inbetalningskort medföljer i detta nummer!

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen. Prenumerationspriset är: Helår 45:-, Halvår 23:-, Kvartal 12:-. Lösnummer 3:-. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering
PILGRIMSBODEN
PILGRIMSHEM, Gästrum
KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen . . .
Tel. 08/21 55 87
(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eftr. AB
Örebro 1979.

*Maranataförsamlingen i Stockholm
inbjuder allt Guds folk till*

JUL- och NYÅRSHÖGTID

på Gamla Bro, G:a Brogatan 27, Stockholm

Var med och dela gemenskapen under en annorlunda jul-
helg med församlingen.

Julhelgen

Söndag 23:e kl. 11 o 19
Julafton kl. 15
Juldagen och
Annandag jul kl. 11 o 19

Mellandagarna

Torsdag, fredag o
lördag kl. 19.30
(temakvällar)
Söndag 30:e kl. 11 o 19

Nyårshelgen

Nyårsafton kl. 21
Nyårsdagen kl. 11 o 19

Trettondagshelgen

Trettondagsafton kl. 19.30
Trettondagen kl. 11 o 19

Medverkande: ARNE IMSEN, ERNST o. DORIS HÖGLANDER, BO HÖGLANDER, GUNNO ANDERSSON m.fl.
JAN-EGIL HAFSAHL medverkar 27-29 dec.

SKOLKONFERENS 2-6 januari 1980

Mörlunda Hotell, Mörlunda, 5 mil norr om Oskarshamn

Vi inbjuder alla intresserade till studie- och samtalsdagar omkring ett viktigt och aktuellt ämne - "skolan, familjen och församlingen." Är du intresserad, så meddela oss och vi kan lämna ytterligare information.

Gamla Bro, G:a Brogatan 27, 101 24 Stockholm. Tel. 08/23 52 30

RADIO MARANATAS

bästa program på kassett

20:-/st.

- ☐ **RMK 790531** CHRISTINA IMSEN berättar om sin bakgrund, sin tillvaro nu, och sjunger. Arne Imsen intervjuar.
- ☐ **RMK 790613** IVAR JOHNSSON berättar om sitt liv, och sjunger till eget dragspelsackompanjemang. Dessutom väckelseappell av Arne Imsen.
- ☐ **RMK 790621** NYA AGALAGEN. Intervjuer med riksdagsmännen Jan-Erik Wikström, Tore Nilsson, Sven Johansson, Ola Ullsten. Historia och kommentarer.
- ☐ **RMK 790626** SKÖKAN I UPPENBARELSEBOKEN. Citat av pionjärerna Barratt, Pethrus, Söderholm, Hedegård och Imsen. Dessutom bibelläsning.
- ☐ **RMK 790712** STORFAMILJEN. Reportage från Gnosjö och Forsheda. Peter o Maj-Christine Ögren och Per-Arne Imsen svarar för programmet.
- ☐ **RMK 790719** DONALD BERGAGÅRD intervjuas av Arne Imsen.
- ☐ **RMK 790724** Inspelning av DOP under sommarkonferensen, samt intervjuer med Moussa Abna Aissa och Stina Fridolfsson om deras väg till dopet. Appell av Mats Jansson.
- ☐ **RMK 790819** GUSTAF LARSSON berättar om sitt liv.
- ☐ **RMK 790729** "MISSHANDELSFALLET" i Latorp och aktiviteter från polisen och pressen. Informationsprogram.
- ☐ **RMK 790814** MISSION MED KONSEKVENSER. Arne Imsen ställer frågor till Mats Jansson och Lars Andersson.
- ☐ **RMK 790830** KATASTROFKURS. Vad säger bibeln om tilltagande homosexualitet och upplösning i samhället? Predikan av Arne Imsen.
- ☐ **RMK 790913** DEN KRISTNE OCH PARTIPOLITIKEN. Några ungdomar samtalar med Arne Imsen.
- ☐ **RMK 790920** "HÄXPRESSEN". Ett reportage om pressetik mm. Inslag av dramatik, polemik och mycket annat. Arne Björkman och Mats Jansson.
- ☐ **RMK 790923** Direktsänt FÖRMIDDAGSMÖTE med predikan av Arne Imsen.
- ☐ **RMJ 791012** VÄCKELSEMÖTE och DEMONSTRATION på systembolaget i Gislaved.
- ☐ **RMJ 791017** INTERVJUER angående demonstrationen på systembolaget.

Kryssa för din beställning, och skriv ditt namn och din adress nedan, och sänd in annonsen. Du kan också ringa in beställningen till Sofi Dahlberg eller Sonja Sandvik, Klara Toners Orderavdelning, tel. 08/23 52 30.

Namn	
Adress	
Postnr/Postadress	
Tel. nr	

KLARA TONERS ORDERAVDELNING
Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/23 52 30

Lyssna till

RADIO MARANATA

*sänder nu på
sju orter*

Tider (dec. 1979)

● STOCKHOLM

88 MHz

Tis, tor	kl. 20.00–21.00
Ons	kl. 23.00–24.00
Sön	kl. 11.00–12.30

● JÄRVA

91,2 MHz (Sthlm nordv.)

Mån, fre	kl. 20.00–21.00
Sön	kl. 22.00–23.00

● JÖNKÖPING

98,5 MHz

Tis–fre	kl. 20.00–21.00
---------	-----------------

● GÖTEBORG

94,9 MHz

Ons	kl. 22.00–23.00
Fre	kl. 19.30–20.30

● KARLSTAD

92,2 MHz

Mån	kl. 18.45–19.00
Tor	kl. 19.15–20.15
	kl. 21.15–21.30
Sön	kl. 10.00–10.15

● SANDVIKEN

89,9 MHz

Tis, tor	kl. 19.00–20.00
----------	-----------------

● KUMLA

94,3 MHz

Ons, fre	kl. 20.30–21.30
Tor	kl. 09.00–10.00

Stöd radiomissionen
pg 49 14 21 -4

**Vi önskar alla
våra läsare**

**En God Jul
och ett
Gott Nytt År!**

Vi tackar också alla dem
som under det gångna året
gjort det möjligt att
få fram denna tidning.

**Midnattsropets
red. och exp.**

Det är en ros utsprungen

*Det är en ros utsprungen
Av Jesse rot och stam.
Av fädren ren besungen
Den står i tiden fram
Och bär en blomma blid
Mitt i den kalla vinter,
I midnatts mörka tid.*

*Om denna ros allena
Ljöd förr Jesaje ord,
Att född av jungfrun rena
Den frälsa skall vår jord.
Av Herrens nåd och makt
Oss detta under skedde,
Som oss profeten sagt.*

*Den späda rosen fina,
Som doftar salighet,
I mörkret mände skina,
Besegra dunkelhet.
Sann Gud men också man,
Oss arma människor frälsa
Från synd och död han kan.*

*O Jesus, dem som klaga
I denna jämrens dal
Nu med din hjälp ledsaga
Till Faderns fröjdesal!
Ja, i din Faders hus
Låt oss dig evigt lova
I salighet och ljus!*